

וטהר לבנו

זוידושים וזוידוקים

ראש השנה

לעילוי נשמת

הצדקת אשת החינוך

אילנה בת חיה רחל, אלקריף

נ.ל.ב.ע.

יד' אלול תש"פ

ד'ס'ז אזולא קמ"פ ג'ט'א מ'ק'ט'ק'ל' א'ה'פ'פ'ה' כ'י' ה'ס'פ'י' מ'י'י'ו'פ'י' מ'א'ז'ז' ל'י' כ'ז'מ' ל'מ'י'ן' ו'מ'צ'ו'מ' ט'ו'ז'ז'ת'
ו'א'י'מ'ו'ן' ה'מ'ו'ר'ה' מ'י'צ'נ'ה' ה'מ'ח'ו'ר'ק' ג'א'י'ט'א'ן' ג'ה'ע'צ'ל' מ'ו'י'ה' ו'ל' ה'א'ז'ק'י'ו' ה'
ג'י'י' ו'ע'א'י'ן'

עזור והשתתף בהדפסת מהדורה חדשה של ספרי "וטהר לבנו"

שמרון שר התורה רבי חיים קנייבסקי מעיד

הספר "מעורר מאוד"

ליראת שמים, למידות טובות, וללימוד תורה

ומרן שר התורה, בקבלתו הספרים שר כמה פעמים בהתלהבות:
"וטהר לבנו בתורתך ודבק לבנו במצוותיך ויחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך"
נוסח שלא נמצא בסידורי התפילה ובמקורות

6 כרכים לחיזוק וזיכוי הרבים

לתרומה והנצחות ולדמי קדימה, אנא פנו :

יוחנן ריינר 0527120333 106855@gmail.com

וטהר לבנו - ראש השנה

"אלול" – ימים נוראים

ימי תשובה מאהבה ימי רצון וימי סליחה! או ימי תשובה מתוך אימה ויראה פחד ורתת וזיע ופלצות?

ועשה שם מ' יום, שנאמר בהם (שם י) ואנכי עמדתי בהר כימים הראשונים וגו', מה הראשונים ברצון אף האחרונים ברצון, אמור מעתה אמצעיים היו בכעס,

ב' בתשרי נתרצה הקב"ה לישראל בשמחה ובלב שלם ואמר לו למשה סלחתי כדברך ומסר לו לוחות האחרונות.

צריך להבין הרי כבר סלח ה' לעם ישראל בסוף 40 יום האמצעים ולמה התעכב ה' לומר סלחתי כדברך (או בלשון אחר – כי לשון זה נכתב בסליחה על חטא המרגלים ואכמ"ל) לסוף 40 ימים אחרונים כשנתן את הלוחות השניות, וכי מה התחדש בסוף ה-40 יום האחרונים בעניין התשובה והסליחה??

שוב גם מדברי רש"י שרק באמצעים ביקש משה סליחה ורחמים, ואילו 40 יום אחרונים זה שימש לקבלת התורה ברצון כמו 40 יום הראשונים שקיבל את הלוחות מרצון, ואם כן מה המקור לימי תשובה וסליחות 40 יום שעלה משה לימי חודש אלול כימי תשובה??

נראה לבאר, כי הנה כתב הרמב"ם בהלכות תשובה פ"ב הלכה ב': ומה היא התשובה הוא שיעזוב החוטא חטאו ויסירו ממחשבתו ויגמור בלבו שלא יעשהו עוד, שנאמר יעזוב רשע דרכו וגו' וכן יתנחם על שעבר שנאמר כי אחרי שובי נחמתי ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם".

לכאורה איך יעיד עליו הבורא שלא יחטא שוב?? וכמו כן אם אכן נפלנו במשך השנה וכי התשובה שעשינו לא שווה חלילה כלל וכלל?? וכי מי יעמוד אם כן במשפט?? אלא בפשטות הכוונה, שנעשה כל שביכולתנו למנוע מאתנו שוב ליפול בחטא.

למשל מי שהיה לו מכשירים פתוחים לאינטרנט שינעל אותם כראוי שלא יוכל יותר לחטוא וליפול, ועדיף אם הוציא מכשירים לגמרי מביתו ואכן ראינו בני עליה צדיקים שניפצו מכשירים שגרמו להם לחטוא.

ואכן 40 ימים אמצעים משה התחנן וביקש סליחה על חטא העגל ובסוף ימים אלו סלח הקב"ה לעם ישראל, אומנם הסליחה הסופית הייתה רק בסוף ה-40 יום האחרונים.

כי 40 יום האחרונים משה רבינו קיבל את התורה שבעל פה וזה היה הכוח של עם ישראל להתחזק כנגד היצר הרע ונסינות החטא, על אש התורה וכוח הפלפול הטמונה בתורה שבעל פה אפשר לשרוף את אש היצר הרע, וזה התשובה השלימה, שיש פיתרון והגנה אמיתית לא לחזור שוב לחטא.

ולכן רק לאחר 40 יום האחרונים שבהם משה רבינו קיבל את התורה שבעל פה רק אז אמר ה' סלחתי כדברך והיה יום כפרה מושלמת, כי התשובה הייתה מושלמת כי התורה שבע"פ היא ההגנה כנגד החטא.

וכפי שהוסיף לי ידידי הרב ירוחם פילפובסקי שליט"א בשם ההפלאה שכתב על הפסוק "את ה' אלוקיך תירא" לרבות ת"ח, שתלמיד חכם יכול להסתדר גם בלי רב אלא יכול להיות בקשר ישירות עם הקב"ה.

כתב הטור בתחילת הלכות ראש השנה, תניא בפרקי רבי אליעזר, בר"ח אלול אמר הקב"ה למשה עלה אלי ההרה שאז עלה לקבל לוחות אחרונות, והעבירו שופר במחנה: משה עלה להר שלא יטעו עוד אחר עבודה זרה.

והקב"ה נתעלה באותו שופר שנאמר (תהלים ט"ז) עלה אלהים בתרועה וגו', ולכן התקינו חז"ל שיהו תוקעין בר"ח אלול בכל שנה ושנה, וכל החדש כדי להזהיר ישראל שיעשו תשובה, שנאמר (עמוס ג') אם יתקע שופר בעיר וגו', וכדי לערבב השטן.

וכן נוהגין באשכנז לתקוע בכל בוקר וערב אחר התפלה, ויש מי שמרבין לומר סליחות ותחנונים מר"ח אלול ואילך.

ובפשטות הקב"ה התעלה באותו תקיעת שופר שעשו בר"ח אלול, כי תקיעת שופר זו הייתה למנוע יהודים מלטעות ולחטוא, ודבר שגורם לחזק יהודים זה גורם לה' להתעלות, כפי שיהודים מתעלים ומתחזקים כביכול.

עכ"פ צריך עיון מה המקור שימי אלול הם ימי תשובה וסליחה?? מלבד מה שהיה אצל נינווה?? והנה מצאנו בגמרא בבא בתרא קכ"א שיום הכפורים יום סליחה ומחילה יום שנתנו בו לוחות אחרונות,

ואכן זה מסביר נפלא שיום כיפורים זה יום סליחה וכפרה שבו הקב"ה התרצה לעם ישראל ליתן שוב את הלוחות למרות שחטאו בעגל.

אבל עדיין אין בזה מקור והסבר לימי תשובה וסליחה כל חודש אלול ועשרת ימי תשובה, והנה תוספות ב"ק פ"ב כתב בתחילה שהסיבה שתיקנו קריאת התורה בשני וחמישי, משום דאמר במדרש משה רבינו עלה בחמישי לקבל לוחות האחרונות וירד עם הלוחות ביום שני ונתרצה לו המקום, ולפי שהיה עת רצון באותה עלייה וירידה קבעו בשני וחמישי.

ובהמשך הביא תוספות תניא בסדר עולם ובדומה לזה כתוב במדרש תנחומא בפרשת כי תשא, משה עלה ב' סיון וירד ב"ז בתמוז, ושבר הלוחות ב"ח בתמוז, ועלה ובקש רחמים עליהם שנאמר ואתנפל לפני ה' מ' יום וגו' ובכ"ט באב נתרצה המקום, וירד משה לפסול הלוחות.

ועשה עוד מ' יום מל' באב עד י' בתשרי, ונתרצה המקום, וירד משה ב"י בתשרי והלוחות בידו, באותו יום נתרצה המקום לישראל, שנאמר ויאמר ה' סלחתי כדברך, לפיכך סליחה וכפרה הוא לדורות.

ומשמע מזה ששרק ב-40 יום האמצעים משה רבינו ביקש רחמים על עם ישראל על חטא העגל והקב"ה סלח, ואילו בארבעים יום האחרונים משה רבינו למד תורה עם הקב"ה כדרך שלמד 40 יום עם הקב"ה קודם הורדת הלוחות הראשונות.

ואם כן ימי הסליחות והתחנונים אמורים להיות מיז' בתמוז עד ר"ח אלול?? ומה עניין שבסוף מ' אחרונים שוב נתרצה לו המקום?

כמו כן רש"י שמות לג' יא' כתב שבי"ז בתמוז נשתברו הלוחות, ובי"ט עלה ועשה שם ארבעים יום ובקש רחמים, שנאמר (דברים ט) ואתנפל לפני ה' וגו', ובראש חודש אלול נאמר לו ועלית בבקר אל הר סיני לקבל לוחות האחרונות

וְטָהַר לִבְנוֹ - רֵאשׁ הַשָּׁנָה

לפני התשובה לא מיראה ולא מכשולון כח, כיצד הרי שבא על אשה בעבירה ולאחר זמן נתייחד עמה והוא עומד באהבתו בה ובכח גופו ובמדינה שעבר בה ופירש ולא עבר זהו בעל תשובה גמורה הוא.

ואם הצלחנו בזאת, נשמח ונקבל עלינו באהבה את חודש אלול כחודש מלא באהבה וימי רצון ורחמים, ונתקרב בשמחה לקראת השיא שהוא יום כיפור הבא עלינו לטובה.

והיום ערב ר"ה פגשתי ידיד שאמרתי לו מאמר זה, והוסיף לי בשם האדמו"ר **רבי בונם מפשיסחא זצ"ל** שאמר על הפסוק **"כרתי ברית לעיני מה אתבונן על בתולה"**, שמזל חודש אלול הוא **בתולה**, ואמר האדמו"ר שאם נשמור על קדושת העיניים בתקופה הקשה – תמוז אב, אין צורך להתבונן ברעד ובפחד מאלול, וזה מתאים לדברינו ב"ה.

אגב אברך יקר טען לי בראש השנה שהרי חייבים לעשות תשובה לפני ראש השנה, ואיך אפשר להוריד מהפחד של אימת הדין באלול??

ועניתי לו שאני חלילה לא מוריד את אימת הדין אלא **באתי כאן להקדים את האלול**, כפי שלימדוני מילדותי שתמוז זה ראשי תיבות זמני תשובה ממשמשים ובאים, וא"ב זה ראשי תיבות אלול בא, שהלוואי ונזכה להקדים ולהיות בסדר העבודה של אלול כבר מיז' בתמוז ורק נתעלה בדרגות התשובה והיראה.

ובוכה אני על כך שלא זכיתי השנה לקיים זאת בשלימות, אוי לי ואוי לנפשי, אכן נשארו שעות בודדות לפני יום הדין אבל בורא עולם הדברים שכתבתי בדמע, כשאני מלא בושח לפניך, הלוואי והדמעות יבואו לפניך, ויתנו לי חיזוק ששנה הבאה לפחות אזכה לקיים כל הנכתב כאן בשלימות ממש, בזכות חיזוק הרבים ובזכות תשובתי עכשיו כאשר אני מלא בושח וכלימה, ואנא זכרני לחיים טובים כי רצוני לזכות לקיים את רצונך כראוי אמן ואמן.

הקדמה ליום הדין – לקל עורך דין

סוף הביאו אותי למשפט, ותבינו ההמתנה למשפט לבד מסוגלת להרוג מפחד העונש החמור הבלתי נודע.

והשופט במשפט צועק עלי!!! וכולי רועד מפחד!! ובקולו העצום הוא מטיח בי: אתה מקבל רישיון!! וכבר על ההתחלה אתה נכנס ב"אין כניסה"!!!! ועוד במהירות!!!! ועוד התנגשת בשוטר!!!! ועוד פצעת אותו אנושות!!!

והשופט ממשיך ואומר לי, אתה אמור לקבל שלילת רישיון לתמיד!!!! או - וגם קנס כספי גבוה!!! ובנוסף גם מאסר ממושך!!!

ואני בוכה ורועד כולי ועומד מולו ככלי שבור ובהכנעה גמורה, ואומר לו: אדוני השופט, אני ממש מתנצל אני מיהרתי והיה פקק ורציתי לקצר ועשיתי מעשה שטות איום ונורא ואני ממש מתחרט!!!

לפי זה אכן ברגע שיש את התורה שבעל פה עם ישראל לא יחטאו בעגל כפי שטעו כשחיכו למנהיג ורב ורצו את העגל כמנהיג במקום משה כפי שביארו זאת גדולי ישראל מדורות קודמים.

ובעצם כל 40 יום אחרונים - ימי הלימוד של משה רבינו בתורה שבע"פ זה היה ימי תשובה מתוך אהבה ורצון בתיקון והגנה, ולכן גם אנחנו נוהגים בהם – בכל ימי חודש אלול ועשרת ימי תשובה כימי תשובה וימי סליחה וימי רצון ותשובה מאהבה.

אבל כנגד זה חייבים לעשות 40 יום קודם מיז' בתמוז וכל חודש אב ימי תשובה מכעס ה', בתחנונים ובבכיות כפי שכתוב ויחל משה שנחלה מרוב תחנונים, ורק לאחר 40 ימים אלו יכולים לקבל את אלול כימי רצון ותשובה מאהבה ורצון, בדיוק כפי שהיה בימי משה רבינו.

אך חלילה אם דוחים את התשובה מחודש תמוז ואב, ואף מוסיפים חטא על פשע בימי בין הזמנים של אב, ממילא ימי האלול חייבים להספיק גם את הימים של תשובה מתוך תחנונים ופחד וזיע בבחינת ויחל משה, ואולי יספיק בידנו 40 יום אלו גם להגיע לתשובה מאהבה.

לכן נקבל על עצמנו להתחזק מיז' בתמוז לחזור בתשובה מתוך כאב וצער כי גם ככה בג' השבועות עד י' באב ימים עצובים הם על חורבן בית המקדש, ונבכה גם על חטאינו ועל חורבן המקדש שבנו.

ונמשיך את שאר ימי אב הנותרים – בין הזמנים ביראת שמים טהורה, ונוכח שלמרות שהסתיימו ימי הבכי של 3 השבועות, בכל זאת כאן המבחן שלנו לא לחטוא ולהיות דרוכים להוכיח לבוראנו שאנחנו לא חוטאים למרות ההזדמנויות לחטוא שבאו לקראתנו בימי בין הזמנים.

וכדברי הרמב"ם פ"ב א' אי זו היא תשובה גמורה זה שבא לידו דבר שעבר בו ואפשר בידו לעשותו ופירש ולא עשה

בצעירותי קיבלתי רשיון נהיגה, ולקחתי רכב ונסעתי, ולפתע היה פקק ורציתי לקצר וראיתי רחוב עם תמרור של "אין כניסה".

מיד נכנסתי במהירות לרחוב ההוא שהיה נראה ריק ממכוניות בכדי לקצר ולגמור מהר את העבירה עוד לפני שיבוא שוטר או חלילה יגיע רכב ממול.

אבל טעיתי, כי רק לרגע היה הרחוב ריק, ונפלתי בגדול!!! כי פתאום מולי נסעה מכונית ונתקעתי בה בעוצמה אדירה, וזה היה מכונית **משטרה!!!** אוי לי!! לא היה לי עם מי להתנגש ב"אין כניסה" רק עם מכונית משטרה!!!

אני פשוט פצעתי את השוטר אנושות, ואילו אני נראה שיצאתי בלי פגע בגוף למרות הרכב שהתרסק, כמובן שמיד עצרו אותי, ולקחו אותי למעצר ואני כולי רועד, ואכן סוף

וטהר לבנו - ראש השנה

עבירות במקום שאין כניסה, ואנחנו חושבים שנבצע במהירות את העבירה וכלום לא יקרה, כי רק חד פעמי!!!

אבל העסק רק מסתבך, כי היצר מפיל אותנו לתהומות מנפילה קטנה זה נהפך לנפילה לתהומות!!!

אז העונש **מות** = כביכול מקביל לשלילת רשיון, **קנס** **כספי גבוה** = כפשוטו, **וכלא** = **חולי** שתהיה מרותק למיטה.

והשופט לא מקבל את חרטתי, ואומר עברת עבירה והיית צריך לקחת את הכל בחשבון, וכל מה שקרה זה אשמתך המלאה!!! ועליך לשלם את מלוא המחיר ולא יעזור לך החרטה!!!!

ואני אובד עצות!! לא יודע מה לעשות רק לבכות ולבכות!!!!!! ושוב לבכות!!!!!! מה יהיה???

והנמשל, הנה כולנו קיבלנו רישיון לחיים, ואנחנו בנסיעה של החיים, ואכן ישנם קשיים, והיצר מפתה אותנו לעשות

אבל לקל עורך דין

אגב מי זה בנמשל השוטר הפצוע מהתאונה באין כניסה???????

התשובה היא, שאנחנו כשאנחנו עוברים עבירה אנחנו מתנגשים בחזקה עם השוטר שתפקידו שניסע בחיים כהוגן, ובנמשל זה יכול לשמש כמו הרבנים או ההורים שתפקידם לחנך אותך למוטב.

ובמקום להישמע להורים או לרבנים, אנחנו פוצעים אותם!!!! ודורסים אותך!!! או לנו!!! עד כמה חמור פשענו!!! או לנו מה עשינו בחיינו???

יש לנו אבא יקר בשמים שאוהב אותנו, ובראותו שאנחנו חוזרים בתשובה באמת הוא עוזר לנו לצאת בדין זכאים, כי הוא העורך דין והשופט ביחד עושה עסקה לזכות אותנו כשנשוב אליו באמת!!!

כי לא אחפוץ במות הרשע כי אם בשובו מדרכו וחיה, איזה אבא יש לנו, לב מי לא ימס איך אפשר שלא לאהוב אותנו, איך אפשר לא להתעורר ולחזור ב"תשובה", עכשיו בואו ביחד ונחזור לאבא בבקשה זה רק לטובתנו!!

לכן נקבל על עצמנו לחזור בתשובה, ולתקן את מעשינו ולהתקרב לאבינו האוהב אותנו, ובשבת בכיתי בראותי את דברי החזו"א שכתב באגרותיו שרבים מגדולי ישראל צמחו פתאום, כי בגיל מבוגר החליטו עד כאן ופתחו דף חדש, והם עזבו דרך רשע ודבקו בהקב"ה ובתורה ובמצוות, ואזרו אומץ בנפשם ולא היה איכפת להם מהליצינים ומהבושות שצחקו להם, וזה היה לי כמים לנפש עייפה, ממש התאים לי דבריו הקדושים, ובעזרת השם נצליח לתקן ולהתקדש ונזכה כולנו לשנה טובה בגשמיות וברוחניות אמן ואמן.

עוד נקודה קטנה וחשובה

וסיפורתי גם את זה, כי כאשר היא קלטה שזה רק משל, היא ממש ביקשה להיבלע באדמה מרוב בושה, שתיכף ומיד נתנה ביקורת חריפה בלי לשמוע את כל העניין בשלמות, וזה כאמור עוד נקודה חשובה למחשבה.

את המשל הזה אמרתי בגיל 17 בחודש אלול לדודה שלי שהיא רבנית חשובה מבני ברק, והיא בכנס רבניות סיפרה את משלי, ואחת כבר קפצה ואמרה, ככה זה הבני נוער של היום, רק מקבלים רישיון וכבר עושים שטויות!!!!

המשל של רבינו יונה - בתחילת ספר שערי תשובה

וגם אדרבא על שר בית הסוהר לשמוח שלפחות אחד שומר חוק כביכול שלא ברח כחבריו, ולכבד אותו על כך שלא התפתה לברוח כחבריו?? וגם לכבד אותו על שמסכים לקבל את עונשו הראוי בכלא ולא לחמוק מהעונש שמגיע לו כחוק??

וייתכן להסביר את המשל באופן כזה, שהנה נכון שרוב הנמלטים מהכלא נתפסים אבל עדיין יש 20 אחוז להצליח להגיע לחירות, ואכן כל מי שנמלט שואף ומצפה להיות מה 20 אחוז שמצליחים ורק בגלל השאיפה הזו הוא מסתכן ובורח.

ובכלא, בפרט בשנים עברו לא היה סיכוי להשתקם להיות אדם מהשורה אלא האדם היה הופך לפושע מסוכן יותר שלומד שיטות מתוחכמות יותר איך לפשוט בלי להיתפס, ורק אם ימלט יש לו סיכוי לפתוח דף חדש בחברה בריאה וטובה ולשקם את עצמו באמת.

ועל זה שר הכלא נתן מכות נאמנות לאסיר שלא ברח, כי טען לו אתה לא רוצה לנסות לשקם את עצמך אתה לא רוצה לנסות להיות אדם מהשורה, לכן הכה אותו נמרצות.

הרבינו יונה מביא משל מהמדרש, לקבוצת גנבים שנתפסו ונעצרו בכלא, ויום אחד הם פרצו חתירה בכלא וברחו מהכלא, ורק אחד מהם נשאר בכלא ולא ברח, הגיע שר בית האסורים והרביץ לאותו אחד שנשאר על כך שנשאר ולא ברח כמו כולם.

והרעיון שהרבינו יונה רצה כן להביא ממשל זה שמי שיכול להציל נשמתו ולא עושה מצבו חמור ביותר, ובפרט כשרואה את חבריו מצילים את נפשם והוא לא מתאמץ ללכת בעקבותם עווננו חמור פי כמה וכמה, כי עליו להתעורר לטוב בעקבות פעולות חבריו.

ולצער לא הבנתי את המשל, שהרי אדרבא מי שבורח מהכלא מסתכן מאוד, כי מנהלים מרדף אחריו ופעמים רבות תוך כדי מרדף אחריהם יורים עליהם והורגים אותם, ואם הם נתפסים שמים אותם בכלא קשה יותר בתנאי צינוק ועונשים חמורים.

ובסטטיסטיקה רוב הנמלטים מהכלא נתפסים ובודדים מצליחים להימלט לנצח, ואם כן

וטהר לבנו - ראש השנה

אני למי ששומע ליצרו ופורש מהציבור ולא מתעורר לחזור בתשובה, בטענה שממילא הוא יפול אחרי תקופה ואחרי ימים נוראים כמו רבים וטובים, על זה חוטפים מכות, זה עצת היצר!!

כי עכשיו חובה לנסות בכל הכוח לחזור בתשובה ואולי נזכה שהתשובה שלנו דווקא תחזיק מעמד לאורך ימים ושנים טובות אמן ואמן.

זה המסר שרבינו יונה רוצה לתת לנו במשל, שנכון הרבה חוזרים בתשובה לא מחזיקים מעמד ונופלים אחרי תקופה ומצבם הרוחני אפילו מחמיר ממה שהיה קודם שהתחזקו, אבל בכל זאת על ידי חזרה בתשובה יש סיכוי להיות מה 20 אחוז שמצליחים לחזור בתשובה שלימה ולפתוח דף חדש ויציב בלי נפילות, ועל זה חוטף מכות זה שלא מתאמץ לנסות להתעורר ולנסות לפתוח דף חדש, ובפרט בחודש אלול ובימים נוראים שהרבה מתעוררים לחזור בתשובה שלימה.

תקעו לפני בשופר כדי שאזכור לכם עקידת יצחק – ניסיון העקידה

כמה שיותר מהר להיות כבר אחרי זה, וגם יעשו בפיזור נפש וסערת רגשות.

וכאן הקושי גדול פי כמה, כי אברהם היה עמוד החדש שבעולם, אז לו קשה פי כמה להתאכזר לבנו יחידו, והנה אברהם נהפך לאכזרי!!! וכפי שכתוב **במדרש איכה פתיחתא כ"ד**, ואברהם ביצע את הכל **לאט לאט** ובמתינות, כאילו מדובר בהדלקת נרות חנוכה!!!

כמו שראינו במדרש **תנחומא**, שאברהם הוציא **רביעית דם** מבנו, והפסיק כאשר שמע **"אברהם אברהם"**!!!

והתבוננתי בדבר שהרי בדרך כלל בשחיטה שכזו כאמור זהו מצב שרוצים לסיים מהר, והיות וקשה לאדם לראות ולבצע פעולה זו הוא אמור לחתוך במכה מהירה ולא בנגיעה קלה, והנה כאן **יצאה רק רביעית דם**!!! זה מלמד שאברהם חתך **ושחט לאט ובמתינות** ולא בלחץ. **פשוט מדהים**!!!

ואכן יש בני אדם שמסוגלים לחנוק רגשות ולהתנתק מהסובב וכך להתגבר על רגשותיו, אבל כל זה בתנאי שהוא יכול להתנתק מהסביבה ולהתרכז בעניין אחר וזר לחלוטין שרחוק מעניין סערת רגשותיו.

אבל כאן אברהם התרכז דווקא בענייני העקידה ולא התנתק רגשית ושכלית מפעולת שחיטת בנו, וכדלהלן.

שמתחילה, אברהם בעצמו בקע עצים ובדק אותם שאינם מתולעים, וכן הדרך עצמה התארכה 3 ימים שזה זמן ארוך מידי לחניקת רגשות ולהתנתקות רגשית, בפרט שבדרך השטן דאג לעורר בו את רגשותיו שירחם על בנו.

ושיא הניסיון והקושי היה בפעולת העקידה, בפרט שלא נצטווה על כך, כי אברהם אבינו קשר את בנו שיהיה קשור כראוי, שחלילה יצחק לא יזוז בזמן השחיטה ויפסל הקרבן.

וכאן הוא היה חייב להתרכז ולחשוב ולדמיין על כל צורה שהבן יכול לזוז בשחיטה, ואז עליו לחשוב איך לקשור אחרת ויותר טוב באופן שימנע את התזוזה, ולא רק שהיה מרוכז בעקידה ולא התנתק וברח לעולם אחר במחשבותיו, אלא גם מרצונו ראה וחישב בדמיונו כל צורה שבנו נשחט באופן מוחשי.

ולכן הפעולה הגדולה ביותר של ניסיון עקידת יצחק היא **"עצם העקידה"**, כי כאן **כניכול נשחט בנו מספר פעמים**, כי בכל דמיון ומחשבה של שחיטה נחשב כאילו נשחט.

בגמרא ר"ה ט"ז א' אמר רב אבהו: **"אמר הקדוש ברוך הוא תקעו לפני בשופר של איל כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם, ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני"**, ויש להתבונן למה מכל הפעולות של ניסיון זה נבחרה פעולת **הקשירה** שהיא **העקידה** כסמל לשיא הניסיון!!! **ולמה** הגמרא אומרת מעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני, ולא אומרת הקרבנתם עצמכם לשחיטה??

וגם יש במפרשים שמקשים למה ניסיון זה נכתב בעיקר כקושי וניסיון של אברהם אבינו, ולא גם על יצחק בנו שהיה בן 37 והסכים והתמסר לשחיטה כילד קטן מאוד ותמים ביותר שלא יודע ממשמעות של מוות??

ואכן יש מפרשים שחלק הגדול בניסיון היה דווקא לאברהם אבינו, כי מצד אחד הבטיח לו בורא עולם **שמיצחק יקרא לו זרע**, ומצד שני עכשיו בורא עולם אומר **לו לשחוט את יצחק בנו עוד קודם שיצחק הוליד ילדים**, ואם כן הדיבור השני סותר את הראשון.

ולמרות זאת אברהם לא פקפק אלא בזריזות עשה את רצון הבורא ובלי וויכוחים, וגם לא ניסה להתחכם בטענה שהולכים אחרי הדיבור הראשון ולא לפי הדיבור האחרון, **ולכן** טענו המפרשים שעיקר הניסיון היה אצל אברהם שהתנסה באמונת חייו האם תישאר תמימה ושלמה.

אמנם בעצם אולי אין כאן סתירה, שהרי גם אם יצחק אבינו היה נשחט ומת, אולי בורא עולם היה מחזירו לחיים וכך גם הייתה מתקיימת ההבטחה **שמיצחק יקרא לו זרע**.

ואם כן אולי לכן אברהם לא פחד לשחוט את יצחק, כי בטח שיצחק יחזור לחיים, כי ה' הבטיח לו שמיצחק יקרא לו זרע!!! **ובפרט** שאברהם כבר ראה ניסים גלויים שהרי בורא עולם הוציא אותו חי מתוך כבשן האש, אז היה לו ביטחון שהקב"ה יחיה את יצחק אחרי העקידה, ואם כן מה הניסיון הקשה שיש כאן???

ואכן ראיתי **שהאבן עזרא** בסוף פרשת העקידה על הפסוק **"וישב אברהם אל נערי"** התייחס לשאלה למה לא כתוב **"וישב אברהם ויצחק"**, וכי לאן נעלם יצחק?? ובתשובתו הוסיף: **ולא כ"אומרים"** שחזר אברהם לבד **כי יצחק נשחט וקם לתחייה**.

וייתכן שבכל אופן גם אדם שבטוח שבנו יקום לתחייה, בכל זאת את הכאב הזה שהוא בעצמו ישחוט את בנו זה פעולה קשה מאוד לביצוע, וגם אם אין ברירה והוא חייב לעשות זאת הוא יעשה את זה במהירות שיא בכדי לסיים את הדבר, כי דבר שקשה מאוד לנפש האדם, האדם רוצה

ללמדנו, שעיקר הזכויות שלנו זה מה שאנחנו עושים מעל הנדרש, וכלול בזה כל מה שנעשה מתוך דאגה לבצע את חובתנו כנדרש ובלי טעויות ושגיאות, וגם עד כמה שנשקיע להכניע את הטבע שלנו לרצון בורא עולם מעל ומעבר למה שחייב

וטהר לבנו - ראש השנה

אותנו זה רק יגדיל את אהבתו אלינו ואת אהבתנו אליו, כי זה עיקר הניסיון והקושי וההתנדבות לעשות רצונו בשלימות וכאמור כך יגדל השכר ויתחזק האהבה שלנו לבורא יתברך.

ולכן נקבל על עצמנו, בראש השנה - עבור כל השנה!! להתרחק יותר ויותר ממראות אסורות ונעשה סייגים ומחסומים אפילו שזה לא באופי שלי וגם לא בסגנון חיי ככה להחמיר ולהקפיד ועד כדי כך להיזהר ולהתרחק, אבל רק ככה תצליח ובכך תגביר את האהבה בינך לבורא עולם ואמן.

ובבן הנעקד ישבית מדייננו – גם אנחנו יכולים להיכלל בתפילת הבן הנעקד!!!

צער ואתה נימולת בן ח' ימים ולא ידעת בצער, ואלו היית בן י"ג שנה לא היית מסכים, אמר לו יצחק לא נכון, "אילו היה אומר הקב"ה לאבי שחוט את יצחק בנד" לא הייתי מעכב, מיד התקיים הדבר "והאלוקים נסה את אברהם", אז מה פתאום יצחק מתחרט ברגע האחרון???

ואולי הוא בכה שמצד אחד הוא רצה להיות קרבן עולה, ומצד שני פחד על אמו שלא תיבהל ותמות, לכן בכה שבורא עולם יעזור שהטוב ביותר יצא משתי הבחינות הסותרות לכאורה!! אבל לכאורה בקשה זו לא נענתה שהרי אמו נפטרה וגם הוא בסוף לא נשחט!!! ולכאורה לא על זה נאמר מי שענה ליצחק בהר המוריה!!!

ולכן הבקשה שנענה בה, היא בקשתו שתצא ממנו רביעית דם, שאכן לפי חלק מהמדרשים יצאה ממנו רביעית דם!!! אמנם בחלק מדרשים לא מופיע שיצא ממנו דם.

אבל אם אכן אברהם התחיל לשחוט אותו והוציא ממנו רביעית דם, אז למה כתוב שהמלאך מזהיר אותו "אל תשלח ידך אל הנער" שביקש להוציא לפחות רביעית דם, והרי כבר הוציא ממנו רביעית אז למה צריך שוב רביעית?? וגם איך נעצר הדם ברביעית ולא יותר??

ואולי אכן יצחק לא נדקר כלל על גבי המזבח, ורביעית הדם הכוונה דם הברית שיצא ממנו בעודו בן 8 ימים, שהוא התפלל שלכל הפחות יחשב הדם שיצא ממנו בעודו פעוט כאילו יצא ממנו בעודו גדול, כי הוא הסכים להישחט כולו כרצון בורא עולם.

ואכן בורא עולם נענה לבקשתו, והחשיב לו את דם הברית כאילו יצא כרביעית דם במזבח בגדלותו, וכך ניצח בוויכוח עם ישמעאל, כי בא סופו והוכיח על תחילתו.

וגם אנחנו ננצח את כל הישמעאלים של דורנו שגם הם נימולים בגיל 13 שנים לדעתם ובהבנה ובהסכמתם, ואילו אנחנו בגיל 8 ימים בלי הסכמה ודעתנו ובלי הבנה כלל, אבל כוחנו גדול כי אנחנו נתחזק בכוח המסירות נפש של אברהם ויצחק בעקידה, נחיה את כל חיינו בקדושה על קידוש ה', שזה הרבה יותר קשה מברית בגיל 13 וגם יותר חשוב מאשר למות על קידוש השם.

ואולי זה בדיוק המסר של העקידה, שבורא עולם הוכיח ליצחק שיותר חשובים החיים במסירות נפש, וזה מנצח את ישמעאל עד דורנו, ולכן נמסור את נפשנו לא לחטוא במראות אסורות ובמחשבות לא טובות, אלא כל כולנו קודש לה', וגם אנחנו ניכלל בתפילת יצחק שבורא עולם יחשיב גם לנו את ברית המילה שעשינו בגיל 8 ימים כרביעית דם במזבח, בכוח זה שאנחנו נלחמים כל יום לשמור על קדושת הברית, שהיא מלחמה קשה מאוד בפרט בדורנו, וגם אנחנו נהיה כעולה תמימה קודש קדשים ואמן.

מי שענה ליצחק בהר המוריה – המשך

וכשדקדקתי בלשון המדרש (בראשית רבתי פרשת וירא עמוד 90) כך אמר יצחק לאביו: איך תספר לשרה אמי על השחיטה?? בבקשה אל תודיע לאמי כשעומדת על הבור או על הגג שמא תפיל עצמה ותמות. צר לי עליכם מה תעשו עלי לזקנותכם.

וייתכן שליצחק כאב שאביו יהיה הגורם בפטירת אמו, שתמות כשיספר לה, ולכן ביקש שישפר לה בעדינות ובחכמה שלא תינזק, ואכן תפילה זו נענתה בשלימות, שאכן לא אברהם סיפר לשרה אלא השטן רץ וסיפר לה ומתה, וגם כך שהיא בגן עדן אין לה סבל של זקנה ובפרט לשיטות שיצחק עלה לגן עדן בעת העקידה ונפגשו בעולם האמת.

מי סיפר לשרה על העקידה, ולמה??

וּטְהַר לִבְנוֹ - רֵאשׁ הַשָּׁנָה

וכפי שכתוב בפרקי דר' אליעזר: ר' יהודה אומר כיון שהגיע החרב על צוארו פרחו ויצאה נפשו של יצחק, וכשנאמר לאברהם "אל תשלח ידך" חזרה נפשו לגופו.

ובפרט שיש דעות בעלי התוספות והחזקוני בשם מדרש הגדול, שנטמן 3 שנים בגן עדן, ושם התענגה שרה עם בנה הקדוש משך 3 שנים.

ואזרבה השטן התכוון גם בזה לעשות את הטוב, ולא את הרע, וגם ממעשה טוב לא יצא רע, ושלוחי מצוה אינם ניזוקים.

ואכן בזכות כל חסדי אברהם אבינו הוא קיבל שכר עצום שאין כדוגמתו והוא, שאפילו השטן החליט להמליץ על אברהם אבינו כצדיק שאין כמוהו, בניגוד לדברי בורא עולם שהמליץ על איוב.

ובזכות המלצת השטן על צדקות אברהם אבינו, זכינו שבגלל זה קיבל אברהם את ניסיון העקידה, ובזכות עמידתו בגבורה בניסיון קשה זה, זכינו למצוות שופר שמזכירה את זכות אבותינו הקדושים, וזכינו לשנה טובה בראש השנה, ולגאולה מובטחת בכל מצב לעם ישראל בקרוב ממש אמן ואמן.

ללמדנו, שלא כל הנראה לעין רע הוא אכן רע, לפעמים זה מתגלה דווקא כטוב וכדבר המושלם, רק צריכים חסד ה' לראות את חסדיו תמיד באופן שנזכה לשמוח בטובו, ולהודות לו על כל חסדיו, ולספר תהילתו בקהל עם אמן ואמן, רק אל יאוש.

תשליך – המשך

והצדיק שנחלץ מצרה, זה בזכות שהתחזק בתקופה זו מאוד!! והחיזוק היה ש"אחת שאלתי מאת ה' אתה אבקש - שבתני בבית השם כל ימי חיי", וגם הוסיף דוד התחזקות ב"לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו" שזה להתחזק בלימוד התורה בכל יום מחדש כמו ביקור ראשון בעולם התורה.

ואכן בורא עולם הסתירו בצל כנפיו, ויצא מהסכנה בניסים, ועל זה הוא בשמחה מודה ומקריב זבחי תודה כי הבעיה נפתרה.

אבל ממשך דוד המלך, והוא מתחנן "אל תסתר פניך ממני, אל תט באף עבדך עזרתי היית אל תטשני ואל תעזבני", שזה במצב שאין ישועה מה' והצרות ממשיות ונהיה גרוע יותר ויותר, שבמצב הזה גם כלפיו - הצדיק יש הסתר פנים כפול "הסתר אסתיר".

למרות זאת גם במצב נורא זה, עדיין דוד המלך אומר שעלינו להתחזק ולהתחדש בלימוד התורה, "הורני ה' דרכך ונחני בארח מישור למען שוררי", ולמרות שאין ישועת ה' ממשיכים להתפלל ולקוות בכל זאת "אל תתנני בנפש צרי כי קמו בי עדי שקר ויפח חמס".

ואם עדיין אין ישועת השם, למרות כל התפילות והחיזוקים, אזי דוד המלך משתמש בקלף שעוזר גם במצב של הסתר פנים הכי קשה ששייך!!!

"לולא האמנתי לראות בטוב ה' בארץ חיים", עליך להשתמש באמונה שהחיים בעולם הזה זה רק זמני כחלום יעוף, ועיקר החיים זה העולם הבא ושם הכל טוב ואין בו רוע, ותקווה זו נותנת כוח להמשיך גם בהסתרה כפולה ונוראה, כי זה עתיד טוב מובטח ונצחי!!!

הגמרא בנא בתרא ט"ז א' א"ר לוי: שטן ופנינה לשם שמים נתכוונו. שטן, כיון שראה שהקדוש ברוך הוא נוטה לטובת איוב, אמר: חס ושלום, ישכח כוח החסד של אברהם, לכן ביקש בניסיון העקידה להוכיח לבורא שאברהם צדיק יותר מאיוב, והגמרא מספרת שרב אחא בר יעקב דרש כן בעיר פפוניא, ובא השטן ונישק אותו.

ואכן כל הקשיים ששם בדרך כמו הנהר העמוק שהפריע להתקדם וההסתה, זה חלק מהניסיון וחלק מהוכחת גדלותו של אברהם.

אבל כאן הבן שואל, ואכן בני היניק וחכים "יאיר אברהם ני"ו" שאל, אם אכן השטן בניסיון העקידה התכוון לשם שמים, למה אם כן בא והפחיד את שרה שמתה בגללו?? מה כאן לשם שמים?? והאם הנשיקה תימחק??

והתשובה כאמור, הוא לא רצה שתיגרם פטירת שרה על ידי אברהם וכפי שביקש יצחק, וגם שלא תסבול 3 שנים בצער וגעגועים "איפה יצחק העולה תמימה שלי" שנטמן 3 שנים, אבל כשנפטרה בעת העקדה היא מיד פגשה ושמחה עם יצחק בגן עדן.

ללמדנו, שלא כל הנראה לעין רע הוא אכן רע, לפעמים זה מתגלה דווקא כטוב וכדבר המושלם, רק צריכים חסד ה' לראות את חסדיו תמיד באופן שנזכה לשמוח בטובו, ולהודות לו על כל חסדיו, ולספר תהילתו בקהל עם אמן ואמן, רק אל יאוש.

את תפילת "תשליך" עושים ליד מים, בכדי לזכור את זכות אברהם אבינו שכשהלך לשחוט את בנו יחידו האהוב יצחק, השטן חסם את דרכו בנהר עמוק, ואברהם לא התחמק מחמת הקושי אלא נכנס בתמימות לתוך המים עד שהגיעו המים עד נפש.

ואז במקום שאברהם אבינו יטען "אנוס פטור מהמצווה", הנה ניסיתי ממש אבל זה בלתי אפשרי וכך לחזור לביתו, אברהם אבינו ממש לא מוותר, אלא צועק לבורא עולם **הושיעני כי באו מים עד נפש**, ומתחנן לבורא עולם **תן לי להמשיך לקיים את מצוותך לשחוט את בני יחידי ולא להיפטר ממנה בטענת אנוס**, ולכך בזכותו אנא תשליך את כל עוונותינו למצולות ים שלא יזכרו יותר לפניך.

ואכן במזמור כ"ז "לדוד" שמוסיפים בחודש אלול עד סוף חגי תשרי, זה ממש מתאים גם למה שקוראים בפרשיות התורה בתקופה זו, כי בתקופה זו קוראים בתורה הרבה עניני קללות.

ובמזמור זה מתאר דוד המלך סכנות וצרות, ושנאה איומה "בקרב עלי מרעים לאכל את בשרי - שהשונאים רוצים לאכול את בשרי", ומוסיף דוד המלך "אם תקום עלי מלחמה" ועל מצב כזה הוא מבקש "כי יצפנני בסכו ביום רעה יסתירני בסתר אהלו".

וחשוב לציין שגם אם לכלל הציבור יש הסתר כפול, זה עדיין לא מחייב שגם לצדיק יהיה, וכפי שהגמרא בחגיגה ה' אומרת שגם כשיש "הסתר אסתיר" בכל זאת אמר רבא ש"בחלום אדבר בו", ורב יוסף אומר ידו נטויה עלינו ש"בצל ידי כסיתך", ואכן כשהתפילה מתקבלת, מוסיף דוד "ועתה ירום ראשי על אויבי ואזבחה זבחי תרועה, אשירה ואזמרה להשם".

וטהר לבנו - ראש השנה

אל השם". **זכור** כל רגע של אמונה זו מצווה עצומה, כמו שציצית כל רגע זה מצווה, חזק ואמץ לבך וקווה אל ה'.

ואכן בכל זאת, ולמרות הכל!! דוד המלך אומר: עדיין לא להתייאש גם מישועה שתגיע אפילו בעולם הזה, אלא תמשיך באמונה וביטחון "קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה

זכרי שכתבתי קודם, עצם האמונה והביטחון והתפילות והתחנונים זה מצוה גדולה, ולא התוצאה קובעת!! אלא האמונה והתפילות, וזה הכוח שנתן ליהודים לעבור את השואה ולשרוד למרות הגיהינום עלי אדמות.

ועלינו לזכור, שלעולם לא נישבר מקיום חובתנו הברורה לעשות את רצון הבורא ולקיים תורתו ומצוותיו בכל מצב ותמיד, וגם בימים שזה יהיה קשה כמו לטפס על קירות, ובפרט שאכן כבר אמרו גדולי ישראל מהדורות הקודמים שלפני ביאת המשיח יהיה קשה להחזיק באמונה כמו לטפס על קירות ישרים וחלקים, וכשהדבר כבר היה צפוי זה קצת מקל עלינו, כי אנחנו מרגישים שזה כבר היה צפוי וידוע וברור שזה ניסיון ידוע ומוכן מראש.

וכמובן חייבים תפילות ושיחות עם ידידי אמת להתחזק יחד ולהצליח לעבור את השעות והימים הקשים מנשוא, ושוב זה זכות גדולה להאמין בה' במיוחד בשעות הקשות מנשוא, וה' הטוב יעזור שלא נגיע לידי ניסיונות קשים, אלא לעובדו מתוך שלווה הנפש אמן ואמן.

מלכויות - והוא יהיה לך לאלוקים כאשר נשבע לאבתיך - המשך

אז כל שכן שאנחנו חייבים לעשות מעל ומעבר למחויבות שלנו בגלל אבותינו הקדושים, שבכל הדרכים והאפשרויות לקיים את חלקנו בשבועה להיות עם ה', כי אנחנו בכל יום בתפילות משתמשים בזכות אבותינו הקדושים, אז יש לנו חובת הכרת הטוב כלפיהם להתאמץ בכל כוחנו מעל ומעבר.

אבל לכאורה כלפינו לא שייך מעל ומעבר לחובתנו, כי אנחנו חייבים לעשות הכל!!!

אמנם כאמור, בתפילה בורא עולם האיר את עיניי שגם כלפינו שייך לעשות מעל ומעבר, והוא שלא רק נחזק את עצמנו להיות יראי ה' ושומרי תורה ומצוות, אלא גם לדאוג בכל הכוחות והדרכים שגם אחרים ובעצם כל עם ה' יהיו צדיקים ויראי שמים, וזאת גם כהכרת הטוב לאבותינו שזכותם מגנה עלינו כל יום, וכידוע מי שמחזק אחרים מתחזק בעצמו, כי זכות הרבים בו, והדברים ידועים ובדוקים ביותר.

יש להבין מדוע טרח בורא עולם והשביע אותנו והכניס אותנו בברית של ברכות וקללות, הרי ממילא אין זה בידו לשלוט על היראת שמים שלנו, כי הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, ואם כן רק עלינו עצמנו לפעול לקיים חלקנו בשבועה ולהיות יראי שמים, ומה סיבת טרחת בורא עולם לדאוג לצד שלנו בקיום השבועה??

והתשובה פשוטה היא, שרק בגלל אהבת בורא עולם לאבותינו הקדושים, שלכן מודגש שמותם "לאבתיך אברהם יצחק ויעקב", רק מסיבה זו בורא עולם מתאמץ לעזור לנו ולתת לנו את כל הכלים להצליח לקיים את חלקנו בשבועה להיות לו לעם.

ובתפילה בברכת מגן אברהם התחננתי לבורא עולם שיאיר את עיני שיצא חיזוק גם מהסבר זה, ובורא עולם שומע תפילות כל פה ברחמים, העיר עיניי וחשבתי שאם בורא עולם בגלל אהבתו לאבותינו הקדושים עושה הכל מעבר למחויבות שלו לקיים את צד השבועה שלו.

ועלינו לזכור בתקיעת שופר של ראש השנה, עד כמה שאנחנו משתמשים בזכות עקידת יצחק, אז איפה הכרת הטוב?? קדימה!!! לכן אנחנו בכל הכוחות נמליך את הבורא עלינו ונשקיע לתקן את עצמנו ואת האחרים, כך שכולנו נקבל עול מלכות ה' ונהיה משומרי תורתו ומצוותיו, ואז נזכה לשופר של משיח בקרוב ממש בימינו ומתוך שלוה ובלי חבלי משיח ח"ו אמן ואמן.

מלכויות - מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום הזכרון

וייתכן שלכן בראש השנה - יום הדין אנחנו לא חוזרים בתשובה מתוך פחד ויראת העונש למרות שזה "יום הדין", כי בחזרה בתשובה רגילה מתוך פחד, עדיין המזיד יישאר לנו כשוגג, אלא מתחזקים בעוצמת "המלך", באהבת ויראת גדלות ועוצמת בורא עולם, שכך הכל נהפך לזכויות אמן ואמן.

זכור נזכור, שחזרה בתשובה הופכת את העבירות שעשינו במזיד לשוגג, ואת העבירות שעשינו בשוגג זה הופך לזכויות, אבל כל זה כשחוזרים בתשובה מתוך פחד ויראת העונש, אבל כשחוזרים בתשובה מתוך אהבת הבורא יתברך ויראת גדלות הבורא אזי המזיד גם מתכפר לגמרי ולא עוד אלא שגם נהפך לזכויות.

ובכן תן פחדך ה' אלוקינו

בהשגחת בורא עולם, כמו שהיה ביעקב אבינו שניצל מלבן ומעשו בלי שפיכות דמים.

אלא על ידי שה' הטיל פחדו על לבן או שנתן פתאומית אהבה לעשיו על יעקב, וכן בכל דור יש עניינים כאלו, וככה אנחנו דורכים על במות גדולתו שאינם יכולים לעשות לנו שום רעה, וכל האופנים הם בהשגחת בורא עולם לפי צדקות האדם ומעשיו. אמנם הצד השווה שבהם שכולנו נושעים בה'.

בפרשת "ברכה" הבאתי דרש על הפסוק "עם נושע בה' מגן עזרך חרב גאותך ויכחשו איביך ועל במותימו תדרך", שלכאורה קשה לומר על עם ישראל את המילים "חרב גאותך", כי על עשיו כתוב על חרבך תחיה, אבל היהודים רחוקים הם מחרב ושפיכות דמים, וגם כשנאלצים לנקוט בכוח הזרוע זה לא גאוה עבורם??

אלא מבואר בספר העמק דבר, שהכבוד הגדול לישראל הוא שיהא יכול להגן על עצמו בלי שפיכות דמים כי אם

וְטָהַר לְבָבוֹ - רֵאשׁ הַשָּׁנָה

ועל זה עונים בתפילה "ובכן תן כבוד ה' לעמך, תהילה ליראך ותקווה טובה לדורשיך, ופתחון פה למייחלים לך", דהיינו שלנו יהיה כבוד, לנו יהיה פתחון פה, שאנחנו נתגאה על כל הגויים כי אנחנו היינו יראי ה' בעבודה עצמית בזמן של גלות וניסיונות קשים.

ולכן למרות שיעשו כולם אגודה אחת לעשות רצון אבינו שבשמים, לנו יהיה כבוד, אנחנו נהיה בראש, אנחנו נהיה קרובים יותר לבורא עולם והם רחוקים.

כי כולם יבינו שמגיע לצדיקים ולישרים לשמות, כי טרחו כל חייהם, כשכולם חטאו הם מסרו נפש, לכן עכשיו הם ישמחו שמחה נצחית לעולמי עד, וכבוד אמתי ומעמד עליון לעולמי עד ולנצח נצחים.

ללמדנו שאין עבודה בעבודת ה' שהולכת ריקם אלא הכל בא בחשבון, ומי שהשקיע ונלחם בזמנים הקשים הוא יהיה המכובד ביותר לנצח נצחים, ולכן כדאי לנו להשקיע להיות מהצדיקים שמוסרים נפש בגלות, להיות אנשי קודש ויראי שמים אמתיים, וברצון עז ובעזרת השם נצליח לנצל את היצר ולהתקדש גם בחשכת הגלות אמן ואמן.

לשמוע קול שופר

היא מצווה ולא הכשר מצווה, בכל זאת היא לא העיקר במצוות שופר.

ואם כן כאן הבן שואל, מדוע אם כן עדיין יש מצווה בתקיעה עצמה, והיא לא ככל מכשירי המצווה??

התשובה לכך היא, שכאן התורה באה במסר חשוב מאוד, שגם המעורר את העם בתשובה חייב להיות בר חיובא, שהמשמעות היא שיהא המעורר צדיק וירא שמים, ולא סתם כמכשירי מצווה שהעיקר שהמצווה תגיע לידינו, אלא כאן חייבים שהמצווה של שמיעת קול שופר תגיע אלינו מידי אדם שחייב במצוות, שהוא גם יהיה מחוזק ומתחזק כך גם יחזק ויעורר אחרים בתשובה.

עד כדי כך, שכתוב בהלכה שלא רק התוקע חייב להיות ירא שמים, אלא אפילו המקריא לבעל תוקע את סדר התקיעות גם חייב להיות ירא שמים, מלבד מה שהוא חייב להיות בקיא בהלכות שופר.

וחדוש זה התחדש לי תיכף לאחר שחריתי, ותיכף אמרתי אותו לדיין הגאון הרב אליעזר שטרן שליט"א מאשדוד והוסיף לי, שיש גם פסוק שמרמז על חלק השמיעה והידיעה והטמון במצוות תקיעת שופר, שהרי בפסוק כתוב "אשרי העם יודעי תרועה" וזה מרמז לנו שכל עניין התקיעות זה לא התקיעה גרידא אלא ההתעוררות, והיראת שמים שמקבלים ממצוות שופר.

וכפי שהוכחתי מהנביא שהדעה האמתית זה יראת שמים, ככתוב אצל יהושע "רק חזק ואמץ מאד לשמר לעשות ככל התורה אשר צוך משה עבדי אל תסור ממנו ימין ושמאל למען תשכיל בכל אשר תלך. לא ימוש ספר התורה הזה מפיו והגית בו יומם ולילה למען תשמר לעשות ככל הכתוב בו כי אז תצליח את דרכך ואז תשכיל".

ושורשו מפורש גם בתורה דברים כ"ט ח' "ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למען תשכילו את כל אשר תעשון", הרי לנו ששכל מושלם מקבלים אחרי שיש יראת שמים מושלמת.

וכמו שלפני כ 30 שנה אירן היו יידי כל היהודים, ופתאום זה התהפך לרעה, כך בורא עולם יכול שוב להפוך בלי קרב ומלחמה שאירן שוב יהיו יידי אמת של כל עם ישראל בכל מקום שהוא.

ויש בזה חידוש שהתחדש בס"ד ביום כיפור!! על קטע התפילה בשמונה עשרה "ובכן תן פחדך ה' אלוקינו על כל מעשיך ויראוך כל מעשיך, ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם". שכדברי העמק דבר הנ"ל, לעתיד לבוא ננצח בלי צורך במלחמה, כי בורא עולם ייתן פחד עצום לכל הגויים, וכך כולם ירצו להתקרב לבורא עולם, ולא רק להתקרב אלא גם ביחד להתקרב באחדות ובאגודה אחת.

ונשאלת השאלה, אם כן מה עם היהודים, מה עם הצדיקים שעוד לפני ותן פחדך היו יראי שמים ונלחמו לשמור על קדושת השם?? וכי ישתוו לאגודה אחת??

ללמדנו שאין עבודה בעבודת ה' שהולכת ריקם אלא הכל בא בחשבון, ומי שהשקיע ונלחם בזמנים הקשים הוא יהיה המכובד ביותר לנצח נצחים, ולכן כדאי לנו להשקיע להיות מהצדיקים שמוסרים נפש בגלות, להיות אנשי קודש ויראי שמים אמתיים, וברצון עז ובעזרת השם נצליח לנצל את היצר ולהתקדש גם בחשכת הגלות אמן ואמן.

שאל אותי יידי צדיק אמתי הגאון ר' רפאל ישראל פדלמן שליט"א נ"ו, מדוע מברכים לשמוע קול שופר, ולא מברכים על תקיעת שופר, ובפרט שכתוב "תקעו בחודש שופר"???

עוד שאל, מדוע נשים וקטנים שתקעו אי אפשר לישראל גדול לצאת ידי חובה משמיעה זו?? ובעצם עומק השאלה היא שאם המצווה זה רק השמיעה ולכן מברכים לשמוע קול שופר, אם כן יהיה כשר אפילו קוף שתקע בשופר, העיקר שאני שמעתי תקיעת שופר ואצא ידי חובה???

ואכן המנחת חינוך בפרשת פנחס מסיק, שבמצוות שופר יש 2 מצוות: א. יש מצוה לתקוע בשופר - שלכן כל מי שלא מחויב במצווה כמו נשים הפטורות ממצות עשה שהזמן גרמא, וקטנים שאינם בני חיוב, לא יכולים להוציא את החייבים ידי חובתם. ב. יש מצוה לשמוע קול שופר, ולכן נוסח הברכה היא לשמוע קול שופר.

אבל עדיין קשה לענ"ד, שאם כן שיש גם מצווה לתקוע שהתקיעה היא לא רק כהכשר מצווה, אם כן שיברכו על החלק הראשון של מצוות שופר - 'לתקוע בשופר', בפרט שכך מוזכר בפסוק "תקעו בחודש שופר".

או שיברכו "לתקוע ולשמוע קול שופר". ואם תטען שלא מברכים על 2 עניינים בברכה אחת, נתרץ: א. אולי זה לא נחשב ל 2 עניינים. ב. שאם כן נברך 2 ברכות נפרדות כפי שמברכים על מצוה בליל הסדר, גם ברכת המוציא לחם וגם ברכת אכילת מצה??

ונראה לתרץ על פי דברי החינוך, שהזכיר רק את חלק המצווה של שמיעת קול שופר, והסביר עניין המצווה בכך שהשופר מעורר בתשובה.

ומשמע מדברי החינוך שהשמיעה זה עיקר המצווה ולא החלק של התקיעה, והתקיעה היא כביכול כמו מכשירי מצווה, אמנם כפי שהוכיח המנחת חינוך כאן גם התקיעה

וְטָהַר לְבָבוֹ - רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

דבר תורה זה מכניס פחד בלבי, כי חייב אני להתחזק פי כמה וכמה וממה שאני כותב, שהרי המעורר חייב להיות ירא שמים, ויודע אני בעצמי שרחוק אני אפילו למלאות חלק קטן ממה שאני כותב כאן, אבל כפי שאמרת בעבר, אין לי ברירה ואני אנוס לכתוב כי זה מה שגורם לי להתחזק וזה המחייב גדול שלי בחיים, שכל הזמן מול עיני "קשוט עצמך תחילה", וגם העונג שבחידושי תורה נותן לי אש שלהבת כנגד אש היצר שבה להשחית, ובכוח הרבים אני מצליח לגרשו ברוך השם.

ועל כן אני מבקש את סליחתכם שעדיין רחוק אני מקיום הדרישה שנכתבה במאמר, אבל בבקשה קבלו עליכם, כשם שכוח הציבור לבחור בעל תפילה בימים נוראים שקולו נעים יותר מהירא שמים המופלג שמפורסם בקהילה, ואף אתם כל מי שביכולתו אנא תתחזקו ותחזקו אחרים, במטרה להיות ירא שמים מופלג, ובעזרת השם בכוח זיכוי הרבים ושאיפת לבכם הטהור, תזכו להתקדש ולהיות מזכי הרבים ובעלי יראת שמים מופלגת, כי הרוצה להטהר מסייעים בידו, כל שכן כשרוצה לזכות את הרבים עמו יחדיו ככתוב "איש לרעהו יעזור ולאחיו יאמר חזק", וחזק חזק ונתחזק אמנו ואמן.

"אטומים להחיות בטללי שינה אף שמיו יערפו טל"

ובכל אופן יש לנו חובה להתבונן ולחשוב מדוע בחר בורא עולם דווקא מהמיאוס להחיות את מתי עמי הארץ??
ואולי כאמור קודם, שדווקא מה שמסמל מאמץ עילאי זה הכוח העצום שיש לעם ישראל, הנה לנו **השופר שמסמל את עקידת יצחק** כי אברהם התאמץ להקריב קרבן בכל מחיר, ועד היום זה מלמד זכות על עם ישראל.

ולכן גם כל זיעה של מצוה שאדם מתאמץ במסירות נפש ומזיע כל כולו ומסריח, זה קודש, וכמובן זה לא סותר שעלינו החובה להקפיד על ניקיון הגוף ולא לעשות חילול השם.

אבל מותר להזיע על מצוה, והזיעה שניגרת על הפנים אולי תשטוף את הטומאה שראו עינינו, ותמחק את רושם העבירה מעל פנינו.

ואולי דווקא עם הארץ שכיבד תלמידי חכמים ולומדי תורה בעמל וביזע, הוא יזכה לקום בטל הרוק שלהם, **אבל אלו שנגעלו מעמל תלמידי החכמים וזיעתם, אולי לא יזכו??**

אז שדווקא הם כן יזכו, בכדי שידעו לנצח שכל חייהם זה מהגועל שנגעלו ממנו, וזה החייה אותם!!! וכמו הרעיון שאדם נוצר מטיפה סרוחה!!!

ועמי הארץ בינו מה עוצמת כוח התורה, שגם הלכלוך של לומדיה קודש קדשים הוא!!! **ושוב**, לתלמיד חכם אסור להיות מלוכלך כי תלמיד חכם שיש רבב על בגדו חייב מיתה, וחייב תלמיד חכם להיזהר שלא יחלל שם שמים בכל עניין וצורה, רק אם לאונסו הזיע מתוך עמל מצוה ולימוד זה קודש וכאמור.

ללמדנו, קל וחומר שאם קדושת תלמיד חכם כה גדולה ועצומה עד כדי כך שאפילו הרוק המאוס שלו מחיה מתים, כל שכן קדושת בורא עולם היא בלתי נתפסת כנאמר "אין קדוש כהשם", וכשנאמר "המלך" או "קדושה" בימים נוראים נבהיל עצמנו מעוצמת קדושת בורא עולם, ונמליכו עלינו באהבה עצומה, ונשאף להידבק בקדושתו העצומה, שגם אנחנו וזרעינו עד עולם נהיה אנשי קודש אמנו ואמן.

חיזוק עצום מהחזון אי"ש, היצר קשה מאוד אבל בהחלטה מוחלטת - "ובחרת בחיים" שאני בוחר רק בחיים, כך מנצחים את היצר!!!

התעוררות מושלמת - ומל ה' את לבבך ואת לבב זרעך

זרעך" ובראשי תיבות לא השתמשנו במילה "זרעך", ולכאורה זה חותך את העניין??

לכן נראה לחדש שדווקא נכתב המשפט כביכול, בכדי להודיע לנו שתשובה שלימה צריכה להיות שאנחנו נתקן את עצמנו כראוי ובאופן מושלם שה' יתקרב אלינו עד כדי כך שכביכול שה' מל את הלב, אבל תשובה המושלמת ביותר מצדנו היא, **שלא רק נתקן את הלב שלנו, אלא שנעשה כל שביכולתנו שגם זרענו יתעורר בתשובה**

משפט זה מופיע במוסף יום א' של ר"ה בשם ר' יחיאל מפריס מהראב"ן שמהרוק שיצא מתלמידי חכמים שנרדמו על ספר תוך כדי לימוד תורה, זה ישמש כטל להחיות את עמי הארץ שאין להם מספיק זכויות לקום בתחיית המתים.

וכמובן אסור להירדם על ספר לכתחילה כי זה בזיון לספר, עד כדי כך שיש טוענים שהרואה מצב כזה חייב להרחיק את הספר שלא יתבזה, אבל בדיעבד זה משמש כטל להחיות מתים.

ועל פי זה מפרש הגאון ר' יהודה ליפשיץ זצ"ל, את הפסוק בפרשת ברכה "אף שמיו יערפו טל", שהרוק כביכול נהיה רוחני ושמיימי שמזה יקומו לתחייה, ואכן מצאתי שעל פי זה מתרצים את הסתירה שמשמע בגמרא פסחים סח' שהצדיקים מקימים לתחיה ואילו מפורש בתלמוד שביד הקב"ה המפתחות של תחיית המתים, ומתרצים שהמתים קמים בזכות הצדיקים, ואילו פתיחת הקברים לצאת החוצה זה רק ברשות בורא עולם.

וייתכן שזו הגדלות של עם ישראל שהתבזו מתוך עמל התורה, ולכן מיד ממשיך הפסוק "אשריך ישראל", שגם מהפסולת שלנו זה פועל ישועות גדולות ונצורות.

ונשאלת השאלה, אם אכן ת"ח נרדם בלי כוונה על ספר ויוצא רוק מפיו, האם הרואה שיודע שזה נרדם לאונסו, האם חייב להרחיק את הספר שלא יהיה ביזיון, או שהיות ובמצב כזה זה טל שמחיה מתים עדיף לא לגעת??

ואם הספר נפגם שידבקו הדפים זו סיבה להציל את הספר, וגם ייתכן שזה ביזוי לספר וגם ללומד שרואים אותו במצב כזה, ולכן זה יותר חשוב מטל שמחיה מתים.

החיד"א מביא בשם הראשונים שהמילים בפסוק "את לבבך ואת לבב" זה ראשי תיבות "אלול".

ומוסיף החיד"א שהסופי תיבות יוצא "תכתב", שעל ידי תשובה זוכים לכתובה וחתימה טובה.

וקצת כאב לי כביכול, שיוצא שבראשי תיבות "אלול" המשפט לא מושלם, שהרי המשפט מסתיים "ואת לבב

וטהר לבנו - ראש השנה

ייש בזה גם צדק והיגיון, כי רבות מקלקולי הילדים זה בגלל נפילת ההורים ברוחניות, ולכן על ההורים להתחזק ביותר ולגרום גם לילדיהם להתעורר בתשובה.

שלימה, ולכן כביכול לבב של זרעך מתחבר בראשי תיבות של אלול ללב של עצמך, כי האבא יתעורר התעוררות עצומה שתשפיע גם על יוצאי חלציו, זו תשובה מושלמת.

ובכן תן פחדך על כל מעשיך - פחד שלא יתנדף

עובר ושוב לא ראיתי אותו, ולאט לאט הפחד חלף ועבר ממני, למרות שבתת ההכרה שלי אני מודע שהוא עדיין יכול לצוץ ולתקוף.

ואני חושב למה זה בא לי, והנה מיד קיבלתי תשובה מיידית, צרעה זו באה ללמד אותי מוסר השכל עצום, שמי שיש לו מכשירים ששייך לחטוא בהם ולהעקץ בהם, אם יש בו יראת שמים אז בהתחלה הוא מפחד ונזהר מאוד, אבל במשך הזמן הפחד והזהירות הולכים ונעלמים, לכן **אנא נתרק מכל מכשיר ששייך לחטוא בו, כי בנפשינו הדבר, והזהירות מתנדפת והולכת עם הזמן.**

ותפילתי לבורא עולם אנא תן בנו פחד עצום ממך, פחד שלא יתנדף לאחר תקופה, אלא שתוקפו יישאר תמיד בעוצמה שרק תתעצם במשך הזמן, וגם אנחנו נחדש בקרבינו את הפחד מבורא עולם תמיד על ידי לימוד מוסר קבוע מידי יום כך שנתחדש ביראת שמים שלנו, ונהיה בגדר "פתחו לי פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם", ומתוך הזלזול שרבים מזלזלים בזה דווקא מתוך זה נלמד עד כמה עוצמה יש בדבר זה, שלכן היצר הרע נלחם בזה בכל הכוחות שלא ילמדו מוסר כל יום, ולכן אדרבה נתחזק ונחזק אחרים בלימוד המוסר ובעזרת ה' בורא עולם ישפיע עלינו "פחד" של יראת שמים ופחד מגדלות בורא עולם אמן ואמן.

בספר בחידושים על "יום כיפור" כתבתי בהרחבה את ההסבר המפורט על "ובכן תן פחדך", האם אכן כולם חוזרים בתשובה מפחד ה' באחרית הימים או רק חלק???

הבן יקיר לי אפרים

שמוע שמעתי אפרים מתנווד יסרתני ואוסר כעגל לא למד השיבני ואשובה כי אתה ה' אלקי, כי אחרי שובי נחמתי ואחרי הודעי ספקתי על ירך בשתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשעים כי מדי דברי בו זכר אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם ה'. ירמיהו לא, הפטרת ראש השנה.

אלא יתכן שכאשר שבט אפרים ראו את ההתדרדרות האיומה של עם ישראל שנפלו למי"ט שערי טומאה, אזי הם ניסו להימלט מהטומאה בכל מחיר, ולכן כל האמצעים קידשו את המטרה אפילו בויתור על קיום השבועות, העיקר לברוח מהטומאה המשתוללת.

לכן הם מכונים "הבן יקיר לי אפרים, אם ילד שעשועים", ולכן עליהם כתוב "כי מידי דברי בו זכר אזכרנו עוד, על כן מעי המו לו, רחם ארחמנו נאם ה'".

שהיות וכוונתם הייתה לשם שמים, לכן בורא עולם אוהב אותם ומרחם עליהם, וממאן לקבל עליהם תנחומים.

ובראש השנה תשע"ו, התחדש לי הסבר לפסוקים הקודמים שאומרים אותם בהפטרה בר"ה, "שמוע שמעתי אפרים מתנווד יסרתני ואוסר כעגל לא למד" השיבני ואשובה כי אתה ה' אלקי, כי אחרי שובי נחמתי ואחרי הודעי ספקתי על ירך בשתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי".

שדווקא שבט אפרים יש להם בושה כפולה ומכופלה בעוון חטא העגל, כי הם שהיו קנאים לדבר השם וליראת שמים לא לעשות חטאים ולא להיות בטומאות של מצרים, איך עכשו הם נפלו בטומאת חטא העגל, איפה הקנאה שלהם ליראת שמים???

ולא זו בלבד, אפרים מתנווד ובוכה שחטאם בחטא העגל מוכיח שיציאת ממצרים לא הייתה כי היה להם קנאות

בחודש אלול השנה תשע"ו לאחר תפילת שחרית נכנסתי לביתי, והנה אני רואה דבור או צרעה שהעוקץ שלה כבר היה שלוף ומוכן לפעולה, ואני מחפש בכל מקום אפשרי ובמהירות ספריי נגד חרקים, אבל לא מצאתי.

ובינתיים אני חוזר ולפתע אני כבר לא רואה את הצרעה, ואני לחוץ כי הבית עם רשת בכל החלונות חוץ מחלון צדדי במחסן, וסיכוי קטן מאוד שהצרעה יצאה משם כשהיא במטבח ורחוקה מהחדרון עם החלון הקטן ההוא.

ואני בלחץ ממנו, שמא יתקוף אותי, אבל אני לא רואה אותו, והחלטתי להמשיך בזהירות את חיי, ובינתיים הזמן

המדרש פוקי דרבי אליעזר מ"ז שואל, איך בני אפרים יצאו ממצרים לפני הזמן, הרי אין עבד יוצא ממצרים והם יצאו מאתים אלף??

ומתוך המדרש, שבני אפרים היו מזרע המלוכה ולא היו בשעבוד משום כבודו של יוסף, עד שבא נון מצאצאי אפרים ואמר להם נגלה עלי הקב"ה להוציא אתכם ממצרים.

ובני אפרים בגאווה שלהם שהם מזרע המלוכה ושהם גיבורי כח במלחמה שנאמר "בני אפרים נושקי רומי קשת", עמדו ולקחו נשיהם ובניהם ויצאו ממצרים, ועמדו המצרים והרגו גיבוריהם שנאמר "בני אפרים וגו' הפכו ביום קרב, יצאו אנשי גת והרגו מהם מאתים אלף".

וגם זה לא מובן, וכי נון שיקר בשם השם?? נבואת שקר?? והרי משה רבינו טוען שעדיין אסור לצאת ממצרים, וכי הם עמדו בוויכוח מי בא בשם השם??

וגם קשה איך האמינו לו, והרי הייתה להם צוואה מסבא רבא יוסף הצדיק שיבוא מנהיג ויאמר **פקוד יפקוד אלוקים אתכם**, וגם השביעים שתעלו את עצמותי אתכם, וזה הרי לא קרה כשיצאו עם נון?? **שהרי** רק ביציאת משה הוא אמר "פקוד יפקוד", ורק משה רבינו הוכיח להם באותות ובמופתים שהוא שליח ה', וגם רק הוא העלה את עצמות יוסף על ידי שם המפורש שזרק לנילוס, אז איך יצאו ככה בלי ההשבעות של סבא רבא שלהם???

וְטוֹרָה לְבָנוּ - רֵאשִׁי הַשָּׁנָה

שמים אמתית, ואהבתי אליכם אומר בורא עולם רק התגברה, "הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשעים כי מדי דברי בו זכר אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם השם".

ליראת שמים, אלא חוצפה וחוסר משמעת וזה "נשאתי חרפת נעורי". אבל בורא עולם אומר להם, דווקא בגלל החשבון הנפש שלכם והבושה שלכם, החטא שלכם מתברר כן כיראת

ונלמד מכאן שגם בכוונות לשם שמים אין קיצורי דרך, וחייבים להישמע לדעת תורה ולמנהיגי הדור, גם אם נראה שהשמים קורסים עוד רגע, והמצב הרוחני בכי רע, ואיך יתכן שהרבנים לא פועלים כראוי חלילה.

אבל שוב, בן אדם שפועל מתוך יראת שמים טהורה גם אם טעה בדרך, זה לא נמחק!!! וכידוע המתים שקמו בזמן יחזקאל היו מבני אפרים.

וגם נלמד מכאן איך על ידי חשבון הנפש ותשובה הופכים קערה על פיה, ומרבים אהבת ה' אלינו, "הבן יקיר לי", אז בראש השנה נקבל על עצמנו לחיות בחשבון הנפש כל יום, ונקבל על עצמנו לשמוע בקול דברי גדולי ישראל, וגם נזכור שבורא עולם אוהב יראת שמים טהורה בכל מחיר, גם כשעושים טעויות כבני אפרים.

חלקה של שרה אמנו בעקידה ולדורות - קולות השופר!!!

למרות המפרשים שמתה מצער על בנה שכמעט מת, וכפי שראיתי גדולי עולם שכתבו שהקב"ה לא דורש מבן אדם מעל לכוחות הנפש שבו, וצער כזה היה מעל כוחות הנפש של שרה ולכן אין בה אשמה כלל.

ואת זה באים להראות ולהזכיר לבורא עולם בתקיעת שופר, כן אבא יקר!! מצד אחד אברהם ויצחק ששו בשמחה לקיים מצוותך ולשחוט ולהישחט על קידוש שמך, אבל מצד שני זכור נא אבא יקר ורחום ששרה לא עמדה בזה כי זה מעל כוחותיה.

ולכן אבא יקר מלך רחמן, זכור נא לבניך האהובים שגם הם יש בהם שכשלו כי כוחותיהם אזלו מחמת טרדות הפרנסה ופגעי הזמן, והיצר רימה אותם שאין להם את הכוחות לנצח, למרות שבאמת היה להם את הכוח.

אבל אתה בורא עולם יודע שהם אוהבים אותך באמת ובתמים, וכמו ששרה אימנו אהבה אותך רק גם לה היה קשה מה שהיה קל לאברהם ויצחק.

לכן על אף ההבדל הברור בינם לשרה אימנו, שהיא באמת לא יכלה, בכל זאת חוסה נא וקבל את הכנעתם ביום הדין, ובושים הם בניך שלא עמדו בניסיון, למרות שבאמת יכלו לעמוד בו, בכל אופן הם טעו וחשבו שהם לא מסוגלים לעמוד בזה, ובאמת לא הייתה להם כוונת זדון ורוע אלא חולשה וייאוש.

ואולי בגלל זה השטן מתבלבל, כי הוא חושב שבעצם באנו לקטרג והוא לא מבין שיש כאן מליצות יושר עצומה!!!

אז אנא כפר לנו וסלח לנו, ותן לכל יהודי ויהודי סליחה ומחילה וכפרה ושנה טובה, עם הרבה כוחות הנפש ובלי טרדות שיהיה קל יותר לעשות רצונך בלבב שלם אמן כן יהי רצון.

התקיעות בר"ה מיבבות שרה כשנפטרה מהעקידה, או להבדיל מיבבות אם סיסרא

אומנם בתוספות שם (ד"ה: שיעור) מביא בשם הערוך, שמוסיף שגם דין מאה קולות בתקיעת שופר של ראש השנה לומדים מבכיתה ויבבותיה של אם סיסרא, וכן בהלכות גדולות סימן י"ז - ר"ה, ובספר המנהיג ובספר מנורת המאור נ"ח פרק ד' ורבים מהראשונים.

ופלא עצום הוא, שבמקום שנדמה תקיעת שופר כנגד ובזכות הבכי של שרה, לומדים ומזכירים רק את הבכי של אם סיסרא, איך שוכחים את שרה אימנו שבכיתה קשור לעקידה ממש, ועוברים לבכי של מרשעת שלא קשור לעקידה ולזכות עם ישראל!!!

כתב רש"י נסמכה מיתת שרה לעקידת יצחק לפי שע"י בשורת העקידה שנזדמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט פרח נשמתה ממנה, ומתה.

והנה כתוב במדרש ויקרא רבה פרשה כ' ששרה אמרה: וי על בן הדויה (השיכורה)! אילולי מלאך מן השמים כבר היית שחוט?!? באותה שעה צווחה [שרה] ששה קולות ווי כנגד שש תקיעות (שבתוך כל 2 תקיעות יש גם תרועה), או כדברי הפרקי דר' אליעזר ל"ב שבכתה שלוש בכיות כנגד שלוש תקיעות, שלוש יבבות כנגד שלוש יבבות - תרועות, ומתה.

ואם נפרש שבכתה מצער שחששה והאשימה את עצמה שלא זכתה שבנה יישחט, כי המלאך עצר את השחיטה, וכביכול טען שיצחק לא ראוי שנפסל מלהיות קרבן.

וצדקת זו האשימה רק את עצמה שהיא כביכול כמו שיכורה שלא חניכה היטב את בנה, ואם כן מובן שהבכי שלה שבא ממקור של אהבת ה' ומתוך רצון למסור נפש בנה יחידה לעולה תמימה, זה בודאי מתאים שישמש ליסוד התקיעות.

אבל במדרש רבתי מביא דעת רבנו, שבכתה כי שמעה שמת, והתחילה לסופדו ומתוך בכייתה יצאה נשמתה, ולכך תוקעים לזכור מיתתה בעקדת יצחק, כדי שירחם המקום על בניה, וקשה הדבר, שהרי בכי זה הוא כביכול נגד העקידה, ואיך נשתמש בו לתקיעת שופר שמזכיר זכות עשיית העקידה??

ונראה לחדש יסוד עצום, שכאמור רש"י כותב שכל חייה הייתה בלי חטא, ולכן גם פטירתה לא נחשב לה לחטא

במדרשים לעיל, וכן בספר המנהגות (ר' אשר מלוניל) י"ח עמוד ב' כתוב שבראש השנה נעקד יצחק על גבי המזבח, ובאותו יום שמעה זאת שרה, ותזעק ותייבב ותיילל 6 קולות.

ולכן התורה מצווה "יום תרועה יבנה יהיה לכם" כדי שתיזכר יללת שרה אמנו, ותכפר לנו, ובתוספתא ראש השנה (ליברמן) פרק ב' הלכה ט"ו: "סדר תקיעות שלש של שלוש שלוש, שש תקיעות ושלוש תרועות", שלפני ואחרי כל תרועה יש תקיעה.

מצד שני, בגמרא בראש השנה ל"ג לומדים מאם סיסרא מהי התרועה, האם היא גניחה או יבבה, כי זה כתוב בתנ"ך.

וְטָהַר לְבָבוֹ - רֵאשׁ הַשָּׁנָה

ולכן בכוח רחמי שרה אמנו החזקים, אנו מבקשים מבורא עולם בתקיעות, רחם על בנך, וחוסה נא על בן אהובך, כאהבת אס ישראל ולא כאהבת אס גויה, כאהבת שרה אימנו ולא כאהבת אס סיסרא.

ואולי בגלל ה 100 תקיעות השטן מתבלבל, שלא מבין מה פתאום מזכירים את צערה של גויה – אס סיסרא, ולא יודע שמה יש מליצות יושר על עם ישראל, עד כמה שווה צערה של אס יהודיה על חיי בן יהודי שיקיים מצוות ה'.

ללמדנו, שאהבת בורא עולם אלינו אינה כאהבת הורים רגילים, אלא כאהבת הורים יהודים שעוצמת אהבתם לילד צדיק הוא פי כמה וכמה מילד מוצלח להורים גויים, כי אצלנו זו אהבת נצח שלא מסתיימת בפטירה, ולכן אנחנו ננצל את אהבת בורא עולם עלינו שאהבתו אלינו עצומה ביותר, ופשוט נפסיק לאכזב אותו. נחזיר לו אהבה, נשיקע חזרה בו, לא נאכזב אותו יותר בשום פנים ואופן, וזוהי תשובה מתוך אהבה שהופך את כל העוונות לזכויות.

אז קדימה עכשיו זה הזמן, בואו ונחזור לאבא שכל כך אוהב אותנו שידינו פרוסות אלינו, ופונה הוא לכל יהודי ויהודי בכל מצב ובכל מקום, שובה אלי בני היקר!!! עזוב את העבר והבט קדימה, חזק ואמץ ונצעד יחד אב עם הבן באהבה, כי מהיום נקבע את דרכנו היחידה "בדרך ה' נלך באש ובמים, לקדש שם שמים" אמן ואמן.

* 30 ימים קדושים או 40 ימים

פטישו, אבל לאחר 30 יום היתוש התרגל ולא נבהל יותר והמשיך לנקר למרות הנקישות בפטיש, וכאמור לכן מפסיקים לתקוע בערב ר"ה, כדי שהתקיעות לא תהיינה דבר שבשגרה אלא ימשיכו להחריד ולעורר לתשובה.

ומוסיף הגאון, על הפסוק "ויאמינו אנשי נינוה באלקים ויקראו צום", שזה היה בעשרת ימי תשובה כמו שנאמר במדרש שהבינונים מתענים.

על כל פנים מוכח בגאון שדי ב 30 יום לשנות את הטבע, אבל גם לאחר שינוי הטבע יש צורך בהתעלות נוספת כדי שישנו אנשי נינוה שצמו בעשרת ימי תשובה, וכן כך יוצא שחזרו בתשובה שלימה במשך 40 יום וכדברי רש"י, אומנם ה 40 יום היו מורכבים מ 2 חלקים וכאמור.

ואכן יש להוסיף עוד מקורות על חידושו של הגאון שב 30 יום משתנה הטבע, כי הנה הגמרא ב"ב ו' קובעת שעד 30 יום מסוגל אדם להתאפק בשימוש שכינו בחצרו "קבעתא דכשורא – קורה שהניח בקביעות" ולכן עד ל' יום אין חזקה, אבל לאחר 30 יום אם השכן שתק, זוכה המניח לעולם – חזקה, בטענה שקנה את הזכות להשתמש בהנחת הקורה, כי אדם לא מתאפק 30 יום בלי לצעוק או לדרוש את זכותו להפסיק את השגת גבולו.

כמו כן בגמרא ביבמות קיא' במשנה שם כתוב: שיבמה שהתיחדה עם היבם עד ל' יום מאז שהיא זקוקה ליבום, והיא טוענת שלמרות היחוד היבם לא ייבם אותה והוא טוען שהוא כן יבם אותה, חוששין לדבריה, כי יתכן שהתאפק ולא ייבם אותה, אבל אם התייחד עמה לאחר 30 יום מאמינים לו שייבם אותה, כי חזקה אין ייבם מסוגל להתאפק ולחנוק תאוה וטבעו יותר מ 30 יום, הרי ש 30 יום זה טבע ואחרי 30 יום זה מעל הטבע או שינוי הטבע.

אומנם מצאנו מספר פעמים את עניין 40 יום, א' כדברי רש"י שזקוקים ל 40 ימים של תשובה, מאלול עד סוף יום כיפור, ובעצם הסליחה הראשונה לעם ישראל אחרי חטא העגל היה שכמשה התפלל עליהם משך 40 יום בשמים, וכמו כן ב 40 יום נוספים משה רבינו הוריד את הלוחות השניות, וגם מביא הרבינו בחיי שכתוב במדרש "ארבעים יכנו", למה ארבעים?

ונראה לתרץ, שיש כאן כוונה לעורר ראו מה בין בכי שרה לבכי של אותה מרשעת, שתיהן אימהות שאוהבות את בניהם הגדול והחזק לפי ראות עיניהם והשקפת עולמם, בכל זאת שרה אחרי 6 קולות מיד מתה, ואילו המרשעת אפילו אחרי 100 קולות לא מתה.

וזה מוכיח שאהבת שרה גוברת על אהבת אס גויה, ולכן בכך שמזכירים את 100 הקולות של אס סיסרא זה בעצם מלמד זכות ומדגיש את עוצמת אהבת שרה אימנו.

למה שאהבת בורא עולם אלינו אינה כאהבת הורים רגילים, אלא כאהבת הורים יהודים שעוצמת אהבתם לילד צדיק הוא פי כמה וכמה מילד מוצלח להורים גויים, כי אצלנו זו אהבת נצח שלא מסתיימת בפטירה, ולכן אנחנו ננצל את אהבת בורא עולם עלינו שאהבתו אלינו עצומה ביותר, ופשוט נפסיק לאכזב אותו. נחזיר לו אהבה, נשיקע חזרה בו, לא נאכזב אותו יותר בשום פנים ואופן, וזוהי תשובה מתוך אהבה שהופך את כל העוונות לזכויות.

אז קדימה עכשיו זה הזמן, בואו ונחזור לאבא שכל כך אוהב אותנו שידינו פרוסות אלינו, ופונה הוא לכל יהודי ויהודי בכל מצב ובכל מקום, שובה אלי בני היקר!!! עזוב את העבר והבט קדימה, חזק ואמץ ונצעד יחד אב עם הבן באהבה, כי מהיום נקבע את דרכנו היחידה "בדרך ה' נלך באש ובמים, לקדש שם שמים" אמן ואמן.

כשהייתי אצל האדמו"ר מגור שליט"א עם ספרי "וטהר לבנו", סיפרתי לו על חבורת הקודש שמתקדשים 40 יום בשמירת עיניים והמחשבות, אז האדמו"ר שואל אותי מה עניינו של 40 יום?? עניתי לו שכך מצאנו בחודש אלול ועשרת ימי תשובה שהם 40 יום של תשובה, וכבר ידועים דברי הנועם אלימלך בצעטיל קטן שב 40 יום משנים טבע אנושי לטבע טוב יותר, והאדמו"ר נהנה מהתשובה, ואז שאלני שוב, ומה קורה לאחר 40 יום??

ענית שכמו שכתוב בספירת העומר תספרו 50 יום והרי סופרים רק 49 יום 7 כפול 7 שבועות, בכל זאת התורה מגלה לנו שגם בסוף 49 יום כשמגיעים ליום חמישים להמשיך לספור דהיינו להמשיך כביכול לספור מחדש ולא לנוח על זרי התהילה שסיימנו את ספירת העומר, ולכן בסיום 40 יום ממשיכים שוב לספור שוב 40 יום כך שוב ושוב עד סוף חיינו.

אומנם התעמקתי בדברי שאלתו של האדמו"ר כי בטוחני שידע מראש את תשובתי, ולכן חקרתי בעניין עוד, וגיליתי שאכן הדברים אינם כפשוטם, ואפשר שמספיק 30 יום של קבלה טובה ולא חייבים 40 יום, ואולי לכן שאל וחקר האדמו"ר שליט"א, וכפי שנראה לקמן.

כי הנה אפשר לומר שאחד המקורות על ימי תשובה באלול ועשרת ימי תשובה מופיע בתנ"ך בנביא יונה ג' ד' "ויחל יונה לבוא בעיר מהלך יום אחד ויקרא ויאמר עוד ארבעים יום וינינוה נהפכת", ומפרש רש"י: שנתן להם 40 יום לחזור בתשובה, ומשמע לכאורה שצריך 40 יום לתשובה.

אומנם על הפסוק "ויחל יונה לבוא בעיר מהלך יום אחד", מצאתי שמפרש הגאון מוילנא שהיום הראשון שהתחיל להלך היה ראש חדש אלול להוכיח אותם, וזה היה התראה ראשונה כמו שכתוב "היתקע שופר ועם לא יחרדו", ומוסיף הגאון שאפשר לומר שלכן מפסיקין לתקוע בערב ראש השנה, כי בשלושים יום כיון דדש דש - התרגל וההרגל נהפך לטבע בשלושים יום.

כמו שנאמר אצל טיטוס שבא יתוש ונכנס בחוטמו ונקר במוחו שבע שנים, יום אחד עבר ליד נפח שמע את קול הפטיש והיתוש נבהל והפסיק לנקר, התלהב טיטוס שנמצא פיתרון, ואכן במשך 30 יום נפח היה מרעיש לו עם

וטהר לבנו - ראש השנה

המיוחדת של 40 יום רצופים, ואכן ב40 יום רצופים של תשובה וקדושה האדם מלבד ההתנתקות מתאוותו ומדרכו הרעה יכול הוא להגיע לדרגות גבוהות בקדושה, כאדם חדש ממש, כיצירת הוולד מחדש, וכנראה לזה התכוון הנועם אלימלך בצעטיל קטן: "שיהפוך טבעו".

אז מהרגע! נקבל על עצמנו 40 יום של קדושה ושמירת העיניים והמחשבה, ונלמד ונתפלל בימים אלו יותר בחשק והתלהבות, וככה נגיע ל"ואתם הדבקים בה' אלוקים חיים כולכם היום" וכדברי הש"ך שמות ל"ד ש40 יום זה יצירת וולד, להתיך את הגשמיות והיצר 40 יום כנגד 40 יום של יצירה כדי שיוכל לסבול ולהיות כמו מלאך.

אגב, סיפרתי להאדמו"ר מגור שאני מחבר ספר שמטרתו להילחם בפרצות הדור ובמחלות הדור שבראשם האינטרנט, על ידי חידוש תורה ובסופו חיזוק, והאדמו"ר שואל אותי איפה כתבת בספר על ה"מ...!!? ולא שמעתי ברור ולא הבנתי מה כוונת הרבי, וכך הרבי שאל אותי מספר פעמים, עד שהראה לי את המילה "אינטרנט" הכתובה בדף המצורף לספר שהגשתי לו, והתפעלתי שהאדמו"ר לא רצה להוציא מפיו את המילה "אינטרנט" – פשוט – מדהים!!!

מלכויות

מלוכה שה' מושל בכל רוחות ובכל הרקיעים, וכמו כן בקדושה עם ישראל מפרשים את שמע ישראל, שאומרים: הוא אלוקינו הוא מלכנו וכו'.

הפסוק העשירי של מלכויות "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" לכאורה לא מתאים לברכת מלכויות, שהרי לא נאמר בו מלכויות, אומנם בכוונות שמע בוודאי יש עניין

חתימת ברכת שופרות

שופרות במקום 3 המקבילים במלכויות ובזכרונות (ששם הביאו 3 פסוקים מהתורה 3 מהכתובים ועוד 3 מהנביאים וסיימו בעשירי מהתורה)

ולכן בשופרות הביאו פסוק 11 שלמרות שלא מופיע בו שופר בכל זאת זה פסוק שמוזכר בו תקיעה וגם הוא חתימה בפסוק מהתורה.

חתימת פסוקי שופרות היא "וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדישיכם, ותקעתם בחצוצרות", וקשה שהרי לא מוזכר שופר אלא תקיעה בחצוצרות!! ואכן ראיתי בשו"ע שיש דעות לא לחתום בפסוק זה בגלל טענה זו.

אך חשבתי לתרץ שהנה מלבד פסוק זה יש 10 פסוקים נוספים, כי בכתובים הביאו 4 פסוקים של המוזכר בהם

חי עולמים טהור עינים

בדרך רמז - מי ששומר על טהרת העיניים יזכה לחיות לעולמים, חיי העולם הבא הנצחיים!!

יושב בסתר – כתרו ישועה

מי שגם בסתר לא חוטא ונופל חלילה, אלא יושב כביכול – יזכה לכתר ישועה שיבלוט אצלו הרבה ישועות גדולות ומפורסמות שמעוררות התפעלות! ככתר!!

מלך ממלט בצדקה

כי נשמר לעשות את כל המצוה לפני ה' אלקינו כאשר צונו. וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלוש יהיה לנו עד העולם:

איזה צדקה?? **ואולי** הכוונה לזה שאומרים בסוף מוסף של שליח ציבור "כהיום הזה" - ונאמר וצדקה תהיה לנו

שפרו מעשיכם וברית לא תופר נאקתכם יאזין שחקים שיפר ותיטב לה' משור פר

קודש זוכים לקבלת התפילות וזה עדיף להקב"ה מקרבנות.

בדרך רמז – אולי נפרש שאם משפרים את המעשים ושומרים על ברית קודש שלא נפגום חס ושלוש בברית

"בינונים" מיהו בינוני??

הכוונה מי שגם אוהב את ה' אבל גם נופל לפעמים בעבירות מתוך תאוה ולא להכעיס חלילה.

לכובש כעסו ביום דין – תפילת חנה הפטרת יום א' של ר"ה

להתפלל בקול שלכן עלי הכהן טעה שהיא שיכורה, ובפרט כשהיא הייתה בסערת רגשות היה עליה לצעוק בתפילתה, אבל היא התאפקה והתפללה בלחש בכדי שתפילתה תהיה מושלמת בכוונת הלב בלי כעס וסערת רגשות.

ולכן זכתה שממנה נלמד שעיקר התפילה שהיא תפילת 18 תהיה בלחש, וממנה גם נלמד לכל הדורות על כוונת הלב בתפילה שהרי היא ביטלה כל סערת כעסה אך ורק להתמקד בכוונה מושלמת בתפילה.

זכיתי לחידוש זה מתוך לימוד עם תלמידי המצוינים ב"שובו" ה- וראשון לציון, והתחדדו הדברים עם תלמידי העילויים והנפלאים בת"ת "תורת אמת בני ברק, מדוע זכתה חנה שממנה נלמד בגמ' ברכות לא' הלכות תפילה של 18 – תפילה בכוונה – תפילה בלחש – ואיסור לשבת בדי' אמות של המתפלל!!

וייתכן שזכתה בזכות שלמרות כעסה העצום ככתוב בפסוקים בכל היא התאפקה בתפילתה ושינתה מהנהוג

וטהר לבנו - ראש השנה

משמואל את העונש של מיתה על שהורה הלכה בפני רבו, וכי מה בכך שהיא התפללה אל הנער הזה?? ובפרט שעלי הבטיח לה בן אחר תחת שמואל??

אלא היא טענה לו הרי בגלל שאני התאפקתי וכבשתי כעסי הגדול בתפילתי לכן זכיתי לסעייתא דשמיא מיוחדת שהאבנים זהרו מאליהם ובכל זאת נעלמה ממך רוח הקודש וטעית ששיכורה אני, וגם נלמד דין ד' אמות לא לשבת ליד המתפלל מתפילתי ועמידתך "הנצבת עמכה" (או התרחקותך לה' אמות ע"פ תוס') למרות שחשבת אותי לשיכורה, וכל כך למה כי יד ה' הייתה בדבר, ויד ה' גרמה שמצד אחד ה' לא הכשילך בעבירה לזלזל ולשבת בדי' אמותי בתפילה, ומצד שני בכוונה ה' הכשילך לטעות ששיכורה אני, וכל זה בשביל שתהיה חייב לפצות אותי ולברכני בבן שמואל.

ולא רק זה, אלא הייתכן שכן זה – שמואל שיצא מתפילה הבנויה מכיבוש כעסי עד כדי חידוש תפילה בלחש, לא יזכה למידה כנגד מידה שאתה עלי שבירכת אותו שיוולד יזכה שאתה תכבוש כעסך עליו ולא תקפיד עליו שימות על שהורה הלכה בפניך??

ואכן לא כתוב מאומה לאחר טענתה זו, ונראה שלא היה צורך לטעון שוב כלום כי הדברים היו ברורים שיפעלו כראוי!!!

ומידי דברי חשוב לציין מדוע אכן זכה שמואל ששקול כמשה ואהרן, ככתוב "משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו"??

וייתכן שהיה זה בזכות מה שאמר אלקנה לחנה כשהייתה עצובה מאוד שלא רצתה לאכול ממנתה הכפולה והיפה, שניחמה "ויאמר לה אלקנה אישה חנה למה תבכי ולמה לא תאכלי ולמה ירע ללבך הלוא אנכי טוב לך מעשרה בנים", שהכפיל את אהבתו לה כעשרה בנים, ומידה כנגד מידה היות והוא הכפיל אהבתו לה זכה שבנו שמואל זכה להכפלה שייכפל אהבת ה' אליו כמשה ואהרן. מידה כנגד מידה – ומעשה אבות סימן יפה לבנים.

ועלי הכהן זכה שלמרות שזרעו אחריו התקללו קשות – אבל שמואל תלמידו שנולד בברכתו וחי בזכות כיבוש כעסו שבוודאי נחשב כבנו – היה שקול כמשה ואהרן.

ויהי רצון שנזכה שבורא עולם ינהג בנו במידת הרחמים ויכבוש את כעסו מעלנו ביום דין, שהרי אנו מתפללים תפילת לחש 3 פעמים ומתחברים אנו לתפילת חנה שכבשה כעסה, ובזכותה נזכה למידת רחמים ושנה טובה ומתוקה ברוחניות ובגשמיות אמן ואמן.

סימנים בראש השנה, מה עם לא תנחשו?? ומה בעצם פשרם וכוחם??

על כל פנים נלמד מכך כמה כוח הדמיון עצום, ולכן נזכור שכנגד זה דמיון של עבירה והרהורי עבירה קשים מעבירה, כי כוח הדמיון עצום מאוד, ויהי רצון שנקבל עלינו להשתמש בכוח הדמיון וההמחשה רק לטובה ולדרך ה', וחלילה לא לכוח הרע ח"ו, ובקבלה טובה זו נזכה שהמחשת ודמיון הסימנים אכן ישפיעו גזירות טובות עלינו משמים אמן ואמן.

אבל מלבד זאת היא זכתה שיתכן שכאשר עלי הכהן הסתפק לפשר מעשיה בלי שישאל את האורים ותומים שהרי אין נשאלים באורים ותומים אלא למלך, ולאב בית דין, ולמי שהציבור צריך בו (משנה יומא ע"ב).

אלא יתכן שהאבנים זהרו וענו מאליהם בלי שעלי שאל, כי אכן יצא מזה שמואל שהיה כמלך וגם יצאו מזה הלכות שכל הציבור נצרכים להם, אך בכל זאת עלי הכהן לא זכה לכוון ברוח הקודש לצירוף הנכון של האותיות שזהרו, וכפי שאמרה לו לא אדון אתה בדבר זה ולא רוח הקודש שורה עליך שאתה חושדני ששיכורה אני ולא כשרה אני, וזה היה מכוון מה' שעלי הכהן למרות שראה פלא שהאותיות זהרו מאליהם בכל זאת יחשוד אות לשיכורה שנחשבת כעובדת עבודה זרה אם מתפללת בשכורותה כמבואר בגמ'.
והוכחה עצומה לכך, שהרי ההלכה שאסור לשבת בתוך ארבע אמות של מתפלל נלמד מכך שאמרה חנה "אני האשה הניצבת עמכה בזה להתפלל", ותמוה שהרי עלי חשב אותה לשיכורה ועוד טען שהיא בת בליעל דהיינו שהיא כעובדת עבודה זרה בכך שהיא מתפללת לה' בשיכרותה, והאם לתפילה מאוסה שכזו צריכים לעמוד?? שהרי עלי כמופיע בפסוק הקודם לתפילתה היה יושב?? אלא היות ועל פי האמת תפילתה הייתה תפילה כשירה ומעולה לכן משמים גרמו שעלי יכבד את תפילתה ועמוד עמה כשהיא מתפללת או ע"פ תוס' שהתרחק ה' אמות ממקום תפילתה, ובכל זאת עלי לא הבין שתפילתה כשירה והיא איננה שיכורה??

אלא זה מוכיח שמה' יצא דבר שעלי יחשוד בה ויצטרך לפצותה – והפיצוי היה שקיבלה ברכת צדיק שיהיה לה בן כמשאלתה, וכל מהלך נפלא זה זכתה חנה וקיבלה מחמת שהתאפקה ושלטה על כעסה בעת תפילתה בלחש.

וייתכן שגם זכתה בזכות התאפקותה על כעסה, להציל את בנה שמואל מכעסו והקפדתו של עלי על שמואל שהורה הלכה בפני רבו על שחיטה הכשירה בזר, על ידי שאמרה לו "אני האשה הניצבת עמכה בזה להתפלל - אל הנער הזה התפללתי". שלכאורה לא מובן איך היא הצליחה לבטל

ועלי הכהן זכה שלמרות שזרעו אחריו התקללו קשות – אבל שמואל תלמידו שנולד בברכתו וחי בזכות כיבוש כעסו שבוודאי נחשב כבנו – היה שקול כמשה ואהרן.

ויהי רצון שנזכה שבורא עולם ינהג בנו במידת הרחמים ויכבוש את כעסו מעלנו ביום דין, שהרי אנו מתפללים תפילת לחש 3 פעמים ומתחברים אנו לתפילת חנה שכבשה כעסה, ובזכותה נזכה למידת רחמים ושנה טובה ומתוקה ברוחניות ובגשמיות אמן ואמן.

סימנים בראש השנה, מה עם לא תנחשו?? ומה בעצם פשרם וכוחם??

על כל פנים נלמד מכך כמה כוח הדמיון עצום, ולכן נזכור שכנגד זה דמיון של עבירה והרהורי עבירה קשים מעבירה, כי כוח הדמיון עצום מאוד, ויהי רצון שנקבל עלינו להשתמש בכוח הדמיון וההמחשה רק לטובה ולדרך ה', וחלילה לא לכוח הרע ח"ו, ובקבלה טובה זו נזכה שהמחשת ודמיון הסימנים אכן ישפיעו גזירות טובות עלינו משמים אמן ואמן.

ונראה לתרץ כפי שהביא החיי אדם על פי הרמב"ן בפרשת לך לך על הפסוק "ויעבר אברם בארץ" שכתב שעל ידי המחשה ודמיון הדברים כמשל ונמשל משפיעים שכוח עליון יחול לטוב ולרע, ולפי"ז נראה שלנחש דרך מקרה שעבר לפניו כחול שחור שעבר לפניו אולי זה צורת האיסור, אבל המחשה שאנחנו יוצרים ועושים במכוון ובידיעה תחילה בזה אין איסור ויל"ע.

כי לא יזכו בעיניך בדין

וידידי אחד מרבני ת"ת תירץ לי שזה מדבר על המלאכים שהם לא זוכים בדין, כי מלאך שהסתיים תפקידו הוא נגמר ואין לו דרך לשנות את גזר הדין כלל.

אבל כאב לי שבכל זאת מזכירים זאת, לכן שמחתי מאוד שהתחדש ב"ה תירוץ נפלא, שלעומת המלאכים אנחנו אומרים כבקרת רועה עדרו, מעביר צאנו תחת שבטו,

חיזוק עצום התחדש לי לאחר שנים שכאב לי, איך יתכן שבשיא תפילת ראש השנה בתפילת ונתנה תוקף קדושת היום אומרים "כי לא יזכו בעיניך בדין" - הרי אנחנו עושים סימנים טובים להזכיר שיהיה לנו טוב ולסימן טוב, ולא מזכירים רע או חטא ביום הדין, והנה בשיא התפילה אומרים משפט כה מפחיד ואיום!!!

וטהר לבנו - ראש השנה

גזר דין טוב וברכה וחיים טובים כרצונו של כל רועה שלא יחסר לו מהעדר שום בהמה, ושחלילה לא יחסר שום יהודי לפני זמנו ורק טוב יגזר לנו אמן ואמן.

והראיה לכך מהפטרת יום שני בירמיהו פרק לא' שכתוב בו "שמעו דבר ה' וגו' מזרה ישראל יקבצו ושמו כרעה עדו", שאנחנו כמו צאן שהרועה דואג לצאנו.

ובפשטות אפשר לפרש, שהמלאכים סוברים שאין לנו תקווה אבל הם טועים כי אנחנו כצאן מראיתו – אגב שמתו לב להבדל בין בני מרום ובני מרון אולי כאמור קודם למלאכים בני מרום אין תקווה אבל לנו בני מרון יש תקווה כי אנחנו צאן קדשים.

זכר ליציאת מצרים – קידוש ליל ר"ה

ביום כיפור גם יש זכר ליציאת מצרים שהקב"ה מוחק לנו עוונות ועיצומו של יום מכפר, וזה היה גם ביציאת מצרים שה' נתן את עוונות בני ישראל על ראש המצרים, ששימשו כופר נפש על עם ישראל.

ולכן למרות שעם ישראל היו עובדי עבודה זרה והמקטרג טען הללו עובדי ע"ז והללו עובדי ע"ז בכל זאת ישראל ניצלו והמצרים טבעו, כי זה מתוך אהבת ה' אותנו ככתוב **בנביא ישעיה פרק מג'**.

זכר חסדי אבות

שכתוב **בנביא ישעיה מג' כה'** "אנכי אנכי הוא מוחה פשעך למעני וחטאתיך לא אזכר, הזכירני נשפטה יחד ספר אתה למען תצדק: אביך הראשון חטא ומליציד פשעו בי:

שלמרות שאין לנו זכויות, שלכן הקב"ה מוחה פשעינו וחטאותינו בזכותו ולא בזכותנו, בכל עדין הקב"ה מחשיב את אברהם ויצחק לאבותינו הראשונים ולא חלילה ניתק החבל וניתק הקשר בנינו לאבותינו הראשונים הקדושים והטהורים, ולכן אנחנו **זוכים לגאולה** למען שמו של ה', **שהבטיח גאולה למען שמו לבני האבות הקדושים**.

לגולה עמוקות

ונראה כדברי הרמב"ם גירושין פ"ב הל' כ' שהנקודה הפנימית של יהודי זה להיות צדיק ולכן כופים אותו עד שיאמר רוצה אני, ועל זה אנחנו מתכוונים בתפילתנו "לגולה עמוקות".

שופר - זכר לאיל – אילו של יצחק, שנאחז בסבך בקרניו

והקשנו לתלמידים המצוינים, הרי הפסוק בא ללמד על עוצמתו של יוסף המכונה שור שנלחם ביצר הרע בקרניו בכל הכוח כמו ראם שנלחם בעוצמה בקרניו, איך בכל זאת לומדים מזה הלכה למעשה לפסול קרן פרה ושור??

והתשובה היא כדברי הרמב"ן בדרשה לראש ד"ה שנו תחילה, **שקרני פרה ושור גם כשהיא תלושה וגם לאחר הקדחה שם קרן עליו לעולם ולא משתנה שמו לשופר, אלא שמו הראשון עליהם לעולם, ולכן לא כתבה התורה "בקרני ראם" אלא "קרני",** ללמדנו שזה מהותו, ולכן כתוב במשנה "שהוא קרן" ולא כתוב מפני "שנקרא קרן", דהיינו לא רק מפני ההשוואה לקרני ראם, אלא כי זה שמו באמת, ולכן הוא פסול.

וכל כך למה, יתכן כי ה' רצה ללמדנו **עוצמתו של שם**, שכשם ששם מספיק לפסול למרות שאין בו פסול בגוף, כך מידה טובה כפולה ומכופלת **שגופו טמא מחמת חטאיו**, אבל ומקבל על עצמו לחזור בתשובה, **השתנה שמו לצדיק**, כמובא בגמ' ע"מ **שאני צדיק** הרי זו מקודשת, שמא הרהר בתשובה, כי **מספיק שם לשנות גדרו לגמרי**, וממילא יזכה אדם לשנה טובה ומתוקה, וזה כלול **בסימנים** בליל ר"ה להמחיש לנו ששם יש בו עוצמה לשנות, ולפעול טוב אצל ה'.

היום תתמכנו בימין צדקך

קשה שהיהודים מסורים ביד האויב רח"ל, ומדוע מזכירים זאת בר"ה?? **ויתכן**, שאם גם ממקום הכי נמוך בכ"ז ה' מתמלא רחמים, אי"כ מתפללים שגם כשיגזר חלילה שלא מגיע שנה טובה, בכל ה', תתמלא עלינו רחמים, ויותר מזה, אנחנו מבקשים, **אנא ה' עוד לפני שנופלים תתמלא עלינו רחמים**, ותתמכנו בצדקה שלא ניפול ושלא נינזק, למרות שלא מגיע לנו.

שאנחנו כמו הצאן של הרועה שבוודאי מעוניין בשלימות הצאן ולא רוצה להפסיד שום כבש.

ולכן אדרבא בעת שהרועה מעביר את הצאן תחת שבטו לדעת מי יהיה העשירי קודש - מעשר בהמה, הרי שאם כבר עוברים לפניו הצאן אחד אחד הרי שממילא הוא מתבונן בכל אחד בנפרד ובודק איך אפשר לעזור ולהטיב אם כל אחד בצאן עדרו, ואדרבא הוא מתבונן בהם באהבה וברחמים ובדאגה אמיתית לכל אחד.

ולכן למרות שיש דין שיכול לשנות את החיים לטובה ולרעה כפי שמפרטים בהמשך מי לחיים וכו' בכל זאת אנחנו בטוחים שהקב"ה שהוא רועה נאמן ואוהב יתן לנו

בליל ראש השנה היה קשה לי מה הכוונה **זכר ליציאת מצרים** שאומרים **על יום תרועה??**

ובליל ראש השנה, חלמתי תשובה – שפרעה ביציאת מצרים אמר לבני ישראל – אין אתם עבדי!! אלא עבדי בורא עולם!! ובעצם באותו רגע הם עברו מעבדי פרעה להיות עבדי מלך מלכי המלכים!! וזה ליציאת מצרים!!! שאז נהינו עבדי מלך מלכי המלכים.

בעת תפילת ערבית בליל א' דר"ה התחדש לי בעזרת ה' יתברך, שאומרים בתפילה "וזכר חסדי אבות, ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה", דהיינו שהגאולה מגיעה רק למען שמו של ה' ולא בזכות האבות, כפי שכתוב **בנביא ישעיה מג' וכן בפרשת האזינו**, כי זכות אבות תמה קודם הגאולה, אומנם מדוע מזכירים וזכר חסדי אבות קודם שאומרים שהגאולה היא רק למען שמו של הקב"ה??

אלא שזכות אבות משפיעה גם בזמן הגאולה **שניחשב בני אברהם יצחק ויעקב למרות ריחוק הדורות** ולמרות שאנחנו רחוקים מאוד מאוד מלהידמות לאבותינו הקדושים, וכפי

בני יאיר אברהם נ"יו, שאלני מה הכוונה לגולה עמוקות ולצופה נסתרות ביום דין שאומרים בקל עורך דין, הרי הסודות עלולים רק ללמד חובה???

אולי עניין האיל בעקידת יצחק הוא, שאפילו אם בדורות האחרונים נהיה כבהמות בכל זאת נכלל בעקדת יצחק שזכות העקידה תועיל לנו, והעיקר שנהיה ממין כשר כמו איל שהוא לפחות בהמה טהורה, ואפילו אם נהיה בסבך בכל זאת יכפר לנו עקידת יצחק.

כמו כן קרניו זה שופר חלול שלפחות הוא יכול להיות כלי קיבול כי שופר לשון שפופרת, ולמרות שיש בו חומר כמו גבס, אבל בקלות הוא נשלף ואינו סתום, וזה לרמז **שלפחות לא נהיה אטומים לחלוטין** – אבל אם יש בנו **קצת חלל או אפשרות לחלל** להיות כלי קיבול אזי **ניכלל בזכות עקידת יצחק אמן ואמן**.

ותלמידי היקר והמצוין מכיתה ז' ת"ת תורת אמת שלמה **סוקולבסקי נ"יו**, דן עמי ובזכותו התחדש כל ההמשך, שהנה לבני קרן פרה ושור שלמרות שהם חלולים, בכל זאת פסולים מהי"ת לשמש כשופר, כי **התורה קראה להם קרן ולא שופר**, ככתוב "בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו", וקרני ראם הם מלאים ולא חלולים והתורה השוותה קרן שור לקרני ראם.

בפשטות שורשו **מנביא, ישעיהו** פרק מא פסוק י' "אל תירא כי עמך אני אל תשתע כי אני אלקיך אמצתיך אף עזרתיך אף תמכתיך בימין צדקי": ומפרש **המצודת דוד**: אני ה' אלקיך כמאז. **אמצתיך** - בדברים טובים ונחומים. **אף עזרתיך** - בימים הקדמונים. **אף תמכתיך** - בהיותך ביד **האויב תמכתיך בימיני לבל יעשה בך האויב כלה**. בימין צדקי - ר"ל לא בגמול כי אם בצדקה: ולכאורה הפסוק מדבר על מצב